

LECȚII BIBLICE PENTRU SABAT

SECȚIUNEA ADULȚI

Evanghelia după Ioan

prima parte

Ianuarie – Martie 2025

1. Evanghelia după Ioan
2. Mielul lui Dumnezeu
3. Nunta din Cana
4. Isus în templu
5. Isus și Nicodim
6. Mișcarea Duhului Sfânt
7. Isus și Ioan Botezătorul
8. Isus și femeia samariteană
9. Nașterea unui misionar
10. Isus și fiul slujbașului împărătesc
11. Isus și paralicul de la Betesda
12. Autoritatea Fiului
13. Isus hrănește mulțimea

Lecțiile Biblice pentru Sabat sunt un program de studiu zilnic, bazat strict pe Biblie și Spiritul Profetic, fără comentarii adiționale. Paragrafele citate sunt cât mai scurte posibil pentru a stârni gânduri concise și directe. Parantezele [] sunt folosite în anumite cazuri pentru a asigura claritate, un context exact și lizibilitate. Este recomandat în mod călduros studiul suplimentar al materialelor sursă.

Ilustrații: *Goodsalt - copertă, Map Resources la paginile Sabatului Întâi.*

*Copyright © 2025 Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019, USA.
Web: www.sdarm.org • E-mail: info@sdarm.org*

Lecții biblice pentru Sabat (USPS 005-118), Vol. 101, Nr. 1, ianuarie–martie 2025.

Publicate trimestrial de Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea – Mișcarea de Reformă, Departamentul Școlii de Sabat. Tipărite și distribuite de Asociația de Publicații Reformation Herald, 5240 Hollins Road, Roanoke, Virginia 24019-5048, U.S.A.

În România tipărite de:

Editura Păzitorul Adevărului

strada Morii, nr. 27, Făgăraș, jud. Brașov

Telefon 0268213714

e-mail: info@farulșperantei.ro

Datorită faptului că lecțiile sunt concepute de frați vorbitori de limbă engleză, ei referindu-se la texte din versiunea engleză King James, în cazul în care textele biblice românești sunt diferite de cele engleze, s-a ales traducerea acestora sau varianta română BTF (Biblia Traducerea Fidelă), astfel încât cititorul să poată înțelege la ce se referă întrebarea și să poată găsi cu ușurință răspunsul.

Cuvânt înainte

În acest an, timp de 4 trimestre, vom studia Evanghelia după Ioan. Din modestie, autorul celei de-a patra evanghelii nu se identifică pe sine și nici nu face vreo referire la sine ca fiind unul dintre cei doi ucenici care L-au urmat primii pe Isus (Ioan 1:37). Mai degrabă, el face aluzie la „alt ucenic”, „ucenicul acela”, „ucenicul pe care-l iubea”, „ucenicul pe care-l iubea Isus” și „ucenicul care mărturisește aceste lucruri” (Ioan 18:15; 19:26; 21:20, 23, 24). Faptul că alți ucenici proeminenți sunt menționați pe nume în timp ce numele lui Ioan este omis, pare să indice că el trebuie să fi fost autorul acestei evanghelii.

Potrivit Spiritului Profetic, autorul celei de-a patra evanghelii a fost Ioan, „ucenicul pe care-l iubea Isus”. El a fost unul dintre cei trei ucenici care au fost martori ai gloriei lui Hristos pe muntele Schimbării la Față și ai agoniei Sale din grădină, cu puțin înainte ca El să fie arestat. Viața lui este un exemplu remarcabil care arată cum puterea lui Dumnezeu poate să transforme complet un „fiu al tunetului” într-un om cu o dispoziție iubitoare și o perspicacitate spirituală profundă.

„Ioan s-a agățat de Hristos așa cum se agață vița de vie de arac. De dragul Învățătorului său, el a înfruntat curajos primejdiile sălii de judecată și a zăbovit lângă cruce; și, la vestea că Hristos a înviat, el s-a grăbit la mormânt, întrecându-l în răvna sa chiar și pe înflăcăratul Petru.

Iubirea plină de încredere și devoțiunea neegoistă manifestate în viața și caracterul lui Ioan prezintă lecții de o nespusă valoare pentru biserica creștină. Ioan nu poseda din fire frumusețea de caracter pe care a dat-o pe față în viața sa de mai târziu. Din fire, el a avut defecte serioase. El nu numai că era mândru, dornic de afirmare și ambițios după onoare, ci și impulsiv, plin de resentimente atunci când era nedreptățit. El și fratele său erau numiți „fiii tunetului”. O fire rea, dorința de răzbunare, spiritul de critică, toate acestea se aflau în ucenicul iubit. Dar, sub toate acestea, Învățătorul divin a văzut o inimă arzătoare, sinceră și iubitoare. Isus a muștrat lăcomia sa, i-a dezamăgit ambițiile și i-a pus la încercare credința. Dar i-a descoperit lucrul după care tânjea sufletul lui — frumusețea sfințeniei, puterea transformatoare a iubirii.” – *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 539, 540 (cap. 53, *Ioan, apostolul iubit*).

Toate vocile cu autoritate în privința istoriei spun că evanghelia lui Ioan a fost scrisă în Efes, în jurul anului 90 d.Hr. sau mai devreme. Ucenicul fusese pus într-un cazan cu ulei încins și a scăpat de moarte în mod miraculos, fiind mai apoi exilat în insula Patmos (Apocalipsa 1:9). Acolo, el a scris Apocalipsa. Ascensiunea lui Nerva la tron (96 d.Hr.) a făcut posibilă întoarcerea lui în Efes, unde se crede că a continuat să locuiască până la moartea sa, în timpul domniei lui Traian (98-117 d.Hr.).

Fie ca Spiritul lui Hristos să ne ghideze în studiul din acest trimestru, atinându-ne inimile ca răspuns la iubirea Sa!

Departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale

Paraguay **Centru medical și educațional**

Republica Paraguay este o țară din America de Sud, fără ieșire la ocean, fiind învecinată cu Argentina, Bolivia și Brazilia. Populația este în jur de 6.1 milioane de locuitori, dintre care 96.1% se declară creștini (88.3% catolici și 7.8% alte confesiuni); 2.6% se declară ca neavând o religie, iar restul populației are fie o altă religie, fie nu a specificat. Economia națională este bazată în principal pe agricultură – în mod special boabe de soia – iar în ultimii 50 de ani, Paraguay a cultivat și o vastă industrie de energie hidroelectrică.

Primii membrii AZS Mișcarea de Reformă au ajuns aici din Ungaria în anii 1940, iar eforturile lor misionare s-au extins în anii 1950 prin colportaj, iar mai apoi, în 1970, prin lucrarea medical misionară. În prezent avem un grup minunat de membri credincioși în orașele principale.

Timpe de mulți ani am avut un centru de medicină naturistă în capitala Asunción, dându-ne posibilitatea să răspândim evanghelia la multe suflete și să le învățăm stilul de viață al poporului rămășiței lui Dumnezeu. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al echipei noastre interdisciplinare de profesioniști, sperăm să reînsuflăm clinica – dar acum, ca ea să funcționeze ca un punct misionar în oraș, cu o extensie în mediul rural pentru a îndeplini mandatul divin: „leșiți din orașe! Stabiliți-vă sanatoriile, școlile și birourile departe de centrele de populație.” – *Solii Alese*, vol. 2, p. 357 (cap. 45, Subcap. *Zone rurale pentru instituții*).

Cu această viziune în minte, am cumpărat o parcelă de pământ într-o zonă rurală impunătoare în departamentul Paraguari, la aproape 66 km de capitală. Deja avem pe proprietate o biserică și o casă pentru familia pastorului, dar acesta este doar începutul. Obiectivul este să înființăm un centru multifuncțional care să conțină un centru de medicină de bază, o școală a bisericii, o biserică și o facilitare pentru dezvoltarea întreprinderilor individuale cu alimente sănătoase, care să se finanțeze singure.

Apelăm la generozitatea fraților noștri din întreaga lume să ne ajute să fructificăm acest obiectiv. Colaborarea voastră va oferi un nou imbold ultimei faze necesare finalizării proiectului. Ne odihnim în puterea și minunatul har ale lui Dumnezeu, și suntem siguri că Domnul va binecuvânta eforturile comunității noastre de pe întreg pământul pentru a susține și extinde evanghelizarea acestei părți a viei Sale.

Frații și surorile voastre din Paraguay

Evangelhia după Ioan

Verset de memorat: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” (Ioan 1:14)

Recomandare pentru studiu: *Patriarhi și profeți*, p. 44-51 (cap. 2: *Creațiunea*), 111-116 engl. (cap.9: *Săptămâna creațiunii, o săptămână literală*).

„Din veșnicie, Hristos a fost una cu Tatăl, iar când a luat asupra Sa natura umană, El a fost în continuare una cu Dumnezeu.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 228 (cap. 29, subcap. *Înfruntarea ispitei*).

1. HRISTOS, UNA CU TATĂL

Duminică 29 decembrie

a. Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre Isus înainte de întruparea Sa? Ioan 1:1,2.

Ioan 1:1, 2: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu.”

„Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 19 (cap. 1, *Dumnezeu cu noi*).

„Hristos, Cuvântul, singurul Fiu al lui Dumnezeu era una cu veșnicul Tată – una în natură, în caracter și în scop – singura Ființă care putea intra în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 34 (cap. 1: *De ce a fost îngăduit păcatul?*).

b. Cum era privit Isus de Tatăl și de îngeri? Psalmii 45:6; Isaia 9:6; Evrei 1:3, 6-8.

Psalmii 45:6: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul de domnie al Împărăției Tale este un toiag de dreptate.”

Isaia 9:6: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

Evrei 1:3, 6-8: „El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte”. „Și, când duce iarăși în lume pe Cel Întâi Născut, zice: «Toți îngerii lui Dumnezeu să l se închine!» Și despre îngeri zice: «Din vânturi face îngeri ai Lui, și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui»; pe când Fiului l-a zis: «Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate.»”.

„Îngerii sunt slujitorii lui Dumnezeu, strălucind de lumina ce se revarsă continuu din prezența Sa, zburând cu toată repeziciunea ca să aducă la îndeplinire voința Sa. Dar Fiul, Unsul lui Dumnezeu, care este «întipărirea Ființei Lui», «ogindirea slavei Lui» și «care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui», are stăpânirea supremă peste tot și peste toate.” – Ibid.

2. PROCESUL CREAȚIEI

Luni 30 decembrie

a. Cine a creat toate lucrurile? Ioan 1:3, 10; Coloseni 1:15-17; Evrei 1:2

Ioan 1:3, 10: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. [...] El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.”

Coloseni 1:15-17: „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.”

Evrei 1:2: „La sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile (lumile, BTF).”

„Hristos a fost Cel care a întins cerurile și a pus temelile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. «El întărește munții prin tăria Lui.» «A Lui este marea, El a făcut-o.» (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost Cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 20 (cap. 1: Dumnezeu cu noi)

b. Descrieți modul în care lumile și universul au fost create.

Psalmii 33:6, 9; 104:1-6.

Psalmii 33:6, 9: „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui. [...] Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.”

Psalmii 104:1-6: „Binecuvântează, suflă, pe Domnul! Doamne Dumnezeu, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție! Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort. Cu apele Ți întocmești vârful locuinței Tale; din nori Ți faci carul și umbli pe aripile vântului. Din vânturi Ți faci soli și din flăcări de foc, slujitori. Tu ai așezat pământul pe temeliiile lui și niciodată nu se va clătina. Tu îl acoperiseși cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți.”

„Dumnezeu a vorbit, iar Cuvântul Său a creat lucrarea Sa în lumea naturală. Creația lui Dumnezeu nu este decât un rezervor de mijloace pregătite pentru El ca El să le folosească instantaneu pentru a îndeplini ceea ce Îi place.” – *Comentarii Biblice* [Comentarii E. G. White], vol. 1, p. 1081 (referința la Geneza cap. 1).

„Când a ieșit din mâna Creatorului său, pământul era deosebit de frumos. Suprafața sa era variat dispusă, cu munți, dealuri și câmpii, intersectate din loc în loc de râuri mari și lacuri încântătoare; dar dealurile și munții nu erau prăpăstioși și accidentați, plini de coborâșuri ametoare și abisuri înspăimântătoare, așa cum sunt astăzi; vârfulurile ascuțite și inegale ale munților pământului erau îngropate sub pământul roditor, care făcea ca pretutindeni să crească o vegetație luxuriantă. Nu existau mlaștini nesănătoase sau pământuri aride. Tufișuri pline de farmec și flori delicate se înfățișau ochilor în orice parte ai fi privit. Înălțimile erau acoperite de copaci mult mai falnici decât cei care există astăzi. Aerul era curat și sănătos, nepoluat de miasme otrăvitoare. Întreaga privesc înfrumusețea chiar și domeniile ornamentate ale celui mai de seamă palat. Oștile cerești priveau scena cu încântare și se bucurau la vederea minunatelor lucrări ale lui Dumnezeu.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 44 (cap. 2: *Creațiunea*)

„Biblia nu recunoaște lungi perioade de timp în care pământul să fi evoluat încet din haos. Cu privire la fiecare zi succesivă a creațiunii, raportul sfânt declară că ea consta dintr-o seară și o dimineață, la fel ca toate celelalte zile care au urmat. La terminarea fiecărei zile este dat rezultatul lucrării Creatorului.” – *Ibid*, p. 112 (cap. 9: *Săptămâna creațiunii, o săptămână literală*)

3. LUMINA UNIVERSULUI

Martți 31 decembrie

a. Cine este autorul vieții și al luminii? Cum este acest lucru un beneficiu pentru noi? Ioan 1:4-9; Faptele Apostolilor 17:28.

Ioan 1:4-9: „În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. A venit un om trimis de Dumnezeu: numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre Lumină. Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.”

Fapte 17:28: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: «Suntem din neamul Lui...»”.

„[Hristos] a fost Acela care vorbise prin toți aceia care, de-a lungul veacurilor, rostiseră pentru om cuvintele lui Dumnezeu. De la El s-au reflectat toate calitățile desăvârșite, care s-au manifestat la cele mai mari și mai nobile suflete ale pământului.” – *Educație*, p. 73 (subcap. *Învățătorul trimis de la Dumnezeu*).

„Hristos este «adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume» (Ioan 1:9). După cum prin Hristos fiecare ființă omenească are viață, tot așa fiecare suflet primește prin El câte o rază de lumină divină.” – *Ibid*, p. 29 (subcap. *Legătura educației cu răscumpărarea*).

„Puterea lui Dumnezeu este încă exercitată pentru susținerea obiectelor creației Sale. Inima bate și o răsuflare este urmată de alta nu pentru că mecanismul, odată pus în mișcare, continuă să funcționeze prin energia existentă în sine. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii reprezintă o dovadă a grijii Aceluia în care trăim, ne mișcăm și ne aflăm ființa. De la cea mai neînsemnată insectă până la om, fiecare ființă este dependentă zilnic de providența Sa...

Formidabila putere care lucrează pretutindeni în natură și susține toate lucrurile nu este, așa cum susțin unii oameni de știință, doar un principiu universal, o energie vitală. Dumnezeu este duh; cu toate acestea, El este o Ființă personală, căci omul a fost făcut după chipul Său. Ca Persoană, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său.” – *Ibid*, p. 131 (subcap. *Știința și Biblia*)

b. Ce spune Isus despre Sine? Ioan 9:5; 8:12; 3:19; 12:46

Ioan 9:5: „Cât sunt în lume, sunt Lumina lumii.”

Ioan 8:12: „Isus le-a vorbit din nou și a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.»”

Ioan 3:19: „Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.”

Ioan 12:46: „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric.”

„În cuvintele: «Eu sunt Lumina lumii», Isus S-a declarat ca fiind Mesia. ...Bătrânul Simeon vorbise despre El, numindu-L «lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel.» (Luca 2:32). Prin aceste cuvinte, el aplica la Isus o profeție cunoscută de tot Israelul. Prin profetul Isaia, Duhul Sfânt declarase: «Este prea puțin lucru să fii Robul Meu, ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.» (Isaia 49:6). Profeția aceasta era înțeleasă în general ca vorbind despre Mesia și,

când Isus a zis: «Eu sunt Lumina lumii», oamenii nu puteau să nu recunoască afirmația Sa că El este Cel Făgăduit.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 465 (cap. 51: *Lumina lumii*)

4. DUMNEZEU ESTE CU NOI

Miercuri 1 ianuarie

a. Ce a profețit Isaia despre numele lui Hristos? Isaia 7:14. Când a fost împlinită această profeție? Matei 1:22, 23.

Isaia 7:14: „De aceea Domnul Însuși vă va da un semn: ‘Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).’”

Matei 1:22-23: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu și-l vor pune numele Emanuel», care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi».”

„De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiică a lui Adam poate înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor. Deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare faptă de iubire, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi vedem pe «Dumnezeu cu noi».” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 24 (cap. 1: *Dumnezeu cu noi*).

b. Ce a făcut Isus pentru a ajunge la noi în starea noastră decăzută? Ioan 1:14; Filipeni 2:5-8; Evrei 2:14-18

Ioan 1:14: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.”

Filipeni 2:5-8: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.”

Evrei 2:14-18: „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El Însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci, negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce

privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.”

„Pentru ca noi să putem cunoaște caracterul Său divin și viața Sa divină, Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat natura noastră și a locuit printre noi. Divinitatea a fost descoperită în natura noastră omenească, slava nevăzută, în formă omenească vizibilă. Oamenii puteau învăța despre cele necunoscute, prin ceva cunoscut, lucrurile cerești au fost descoperite prin cele pământești, Dumnezeu S-a manifestat în asemănarea oamenilor.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 17 (cap. 1: *Învățăturile prin parabole*)

„Fiul lui Dumnezeu a fost asaltat la fiecare pas de puterile întunericii. După botezul Său, El a fost condus de Duhul către pustie, unde a suferit timp de patruzeci de zile. [...] Dacă nu ar fi fost părtaș naturii noastre, El nu ar fi fost ispitit așa cum sunt oamenii. Dacă nu ar fi fost posibil ca El să cadă în ispită, nu ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă că Hristos a venit să lupte luptele ca om, în numele omului. Ispitirea și victoria Lui ne spun că omenirea trebuie să copieze Modelul; omul trebuie să devină participant al naturii divine.” – *Comentarii Biblice* [E. G. White Comments], vol. 5, p. 1082 (referința la Geneza cap. 1).

„Să-Și păstreze slava acoperită ca un copil al unei rase căzute a reprezentat cea mai severă disciplină la care Prințul vieții s-ar fi putut supune El Însuși. Astfel Și-a măsurat puterea cu Satan. Cel care fusese exilat din cer a luptat cu disperare pentru stăpânirea Aceluia asupra căruia, în curțile de sus, își manifestase gelozia. Ce luptă! Nu există cuvinte adecvate să o descrie. Dar în viitorul apropiat va fi înțeleasă de cei care vor fi învins prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor.” – *Ibid.*, p 1081, 1082.

5. SCOPUL ÎNTRUPĂRII

Joi 2 ianuarie

a. Ce a venit să facă Isus pentru omenire? Ioan 3:16, 17; Luca 19:10

Ioan 3:16, 17: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.”

Luca 19:10: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.”

„Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era

a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. „Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.» – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 25 (cap. 1: *Dumnezeu cu noi*).

b. Cum suntem restaurați prin sacrificiul lui Hristos? Galateni 4:5-7; Evrei 2:10

Galateni 4:5-7: „Ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea. Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava!», adică «Tată!» Așa că nu mai ești rob, ci fiu; și, dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu.”

Evrei 2:10: „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.”

„Domnul Hristos a făcut un sacrificiu complet, un sacrificiu suficient pentru a salva fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam care dovedește pocăință înaintea lui Dumnezeu, pentru încălcarea Legii Sale, și manifestă credință în Domnul nostru Isus Hristos. [...] Hristos este Căpetenia mântuirii noastre și, prin suferințele și prin jertfa Sa, le-a dat tuturor urmașilor Săi un exemplu, că este nevoie de veghere și de rugăciune, precum și de eforturi stăruitoare, din partea lor, dacă vor să reprezinte corect dragostea care era în inima Lui pentru neamul omenesc decăzut.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 664 (cap. *Cauza în Vermont*)

„Dumnezeu își iubește copiii ascultători. El are o împărăție pregătită, nu pentru cei neloiali, ci pentru copiii Lui pe care i-a testat și încercat într-o lume stricată și coruptă de păcat. În calitate de copii ascultători, noi avem privilegiul relației cu Dumnezeu. «Dacă [sunt] copii», spune El, «atunci [sunt] moștenitori» ai unei moșteniri veșnice. [...] Hristos și poporul Său sunt una.” – *Comentarii Biblice* [E. G. White Comments], vol. 6, p. 1077 (cap. referitor la Romani 8).

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 3 ianuarie

- 1. Ce natură are Isus din eternitate?**
- 2. Cine a întins cerurile și a pus temeliele pământului?**
- 3. De la cine se emană toată adevărata lumină?**
- 4. Cum este numit Isus în Isaia 7:14?**
- 5. Ce a devenit Isus după ce Și-a asumat natura noastră umană?**

Mielul lui Dumnezeu

Verset de memorat: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.” (Isaia 53:7)

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina Lumii*, p. 132-143 (cap. 14: „Noi am găsit pe Mesia”).

„Păcătosul care se pocăiește, să-și ațintească ochii asupra «Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii» (Ioan 1:29)”. – *Credința prin care trăiesc*, p. 107 (11 aprilie).

1. MĂRTURIA LUI IOAN BOTEZĂTORUL Duminică 5 ianuarie

a. Ce a declarat Ioan Botezătorul cu privire la Isus? Ioan 1:15-18

Ioan 1:15-18: „Ioan a mărturisit despre El când a strigat: «El este Acela despre care ziceam eu: ‘Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine.’» Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har; căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.”

b. Cum se identifica Ioan pe sine înaintea liderilor religioși? Ioan 1:19-23. Ce profeție a împlinit el – și cum ar trebui noi să ne raportăm la ea? Isaia 40:3-5

Ioan 1:19-23: „Iată mărturisirea făcută de Ioan când iudeii au trimis din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: «Tu cine ești?» El a mărturisit și n-a tăgăduit: a mărturisit că nu este el Hristosul. Și ei l-au întrebat: «Dar cine ești? Ești Ilie?» Și el a zis: «Nu sunt!». «Ești prorocul?» Și el a răspuns: «Nu!». Atunci i-au zis: «Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?» «Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustie: ‘Neteziți calea Domnului’, cum a zis prorocul Isaia.»”

Isaia 40:3-5: „Un glas strigă: «Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strămtorile, în vâlcele! Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea, căci gura Domnului a vorbit.»”

„În fiecare stagiou al istoriei acestui pământ, Dumnezeu a avut agenți care să înainteze lucrarea Sa care trebuie făcută în modul ales de El. Ioan Botezătorul a avut o misiune specială pentru care s-a născut și la care a fost chemat – aceea de a pregăti calea Domnului. [...]

Slujirea lui în pustie a fost o foarte izbitoare, literală, împlinire a profeției.”
– *The Southern Watchman*, 21 martie, 1905.

„Domnul i-a dat [lui Ioan Botezătorul] mesajul său. A mers el la preoți și conducători și i-a întrebat dacă ar avea voie să proclame acel mesaj? – Nu, Dumnezeu l-a pus departe de ei pentru a nu fi influențat de spiritul și învățăturile lor. El era vocea unuia care strigă în pustie [citat Isaia 40:3-5]. Acesta este tocmai mesajul care trebuie dat poporului nostru; suntem aproape de finele timpului, iar mesajul este «faceți loc pentru Împăratul; strângeți pietrele, ridicați standardul pentru popor. Poporul trebuie trezit. Nu este timp pentru a striga „pace și siguranță.»” – *Solii Alese*, vol. 1, p. 410 (cap. 64, subcap. *Ioan chemat la o lucrare specială*).

2. O MISIUNE A SACRIFICIULUI

Luni 6 ianuarie

a. Când Isus a venit la Ioan pentru a fi botezat, cum l-a identificat Ioan și cum a mărturisit el în public despre misiunea Lui? Ioan 1:29, 34. Ce profeție a fost împlinită astfel? Isaia 53:4-7

Ioan 1:29, 34: „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!» [...] «Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.»”

Isaia 53:4-7: „Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.”

„Hristos era în aceeași măsură Răscumpărătorul omului la începutul lumii, ca și astăzi. Înainte ca El să îmbrace divinitatea Sa cu umanitatea și să vină în lumea noastră, mesajul evangheliei a fost prezentat de Adam, Set, Enoh, Metusala, și Noe. Avraam în Canaan și Lot în Sodoma au prezentat mesajul, și din generație în generație, mesageri credincioși l-au proclamat pe Cel ce Vine. Ritualurile sistemului iudaic au fost instituite de Hristos Însuși. El era temelia sistemului lor de jertfe, marele antitip al serviciului lor religios. Sângele vărsat în timp ce jertfele erau oferite, indica spre jertfa Mielului lui Dumnezeu. Toate jertfele simbolice au fost împlinite în El.” – *Parabolele Domnului*, p. 126 (cap. 11, *Lucruri noi și vechi*).

- b. Cum L-a prezentat Ioan pe Isus ucenicilor Săi? Ioan 1:35, 36. Ce efect au avut asupra lor cuvintele sale — și ce s-a întâmplat după aceea în propria sa viață? Ioan 1:37.**

Ioan 1:35, 36. „A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Ioan 1:37: „Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.”

„A doua zi [după botezul lui Isus], când aproape de el se aflau doi ucenici, Ioan L-a văzut din nou pe Isus în mijlocul oamenilor. Fața profetului s-a luminat din nou de slava Celui Nevăzut, când a strigat: «Iată Mielul lui Dumnezeu». Cuvintele au mișcat inima ucenicilor. Ei nu le înțelegeau pe deplin. Ce însemna numele pe care l-a dăduse Ioan — «Mielul lui Dumnezeu»? Ioan nu lămurise aceasta. Lăsându-l pe Ioan, ei s-au dus să-L caute pe Isus.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 138 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*)

„Ioan i-a informat pe ucenicii săi că Isus era Mesia cel promis, Salvatorul lumii. În timp ce lucrarea sa era pe sfârșite, el i-a învățat pe ucenicii săi să privească la Isus, și să îl urmeze ca pe Marele Învățător. Viața lui Ioan a fost plină de suferințe și tăgăduire de sine. El a vestit prima venire a lui Hristos, dar nu i-a fost permis să fie martor al minunilor Sale, și să se bucure de puterea manifestată de El. Când Isus urma să fie recunoscut ca învățător, Ioan știa că el ar trebui să moară. Vocea lui era rar auzită, cu excepția pustiei. Viața lui era singuratică. El nu s-a ținut de familia tatălui său, bucurându-se de societatea lor, ci i-a părăsit pentru a-și împlini misiunea.” – *Scrieri Timpurii*, p. 154 (cap. *Prima venire a lui Hristos*).

3. PRIMII UCENICI AI LUI ISUS

Marți 7 ianuarie

- a. Cine erau unii dintre primii ucenici ai lui Isus? Matei 4:18, 21. Ce interes au manifestat ei pentru Hristos și cât de lungă a fost prima lor întâlnire cu El? Ioan 1:38, 39.**

Matei 4:18, 21: „Pe când trecea pe lângă Marea Galileii, Isus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. El le-a zis: «Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.» Îndată, ei au lăsat mrejele și au mers după El. De acolo a mers mai departe și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor, Zebedei, și își cârpeau mrejele. El i-a chemat.”

Ioan 1:38, 39: „Isus S-a întors și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: «Ce căutați?» Ei l-au răspuns: «Rabbi (care, tălmăcit, înseamnă: 'Învățătorule'), unde locuiești?» «Veniți de vedeți», le-a zis El. S-au dus de au văzut unde locuia și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.”

„Unul dintre cei doi [care L-au urmat pe Isus] era Andrei, fratele lui Simon; celălalt era Ioan, evanghelistul. Aceștia au fost cei dintâi ucenici ai lui Hristos. Mânați de un impuls căruia nu i se puteau împotrivi, ei au mers după Isus – nerăbdători de a vorbi cu El, și cu toate acestea îngroziți și tăcuți, pierduți în semnificația copleșitoare a gândului: Este acesta Mesia?

Isus știa că ucenicii Îl urmau. Ei erau primele roade ale lucrării Sale și în inima dumnezeiescului Învățător era bucurie când aceste ființe au răspuns harului Său. Cu toate acestea, întorcându-Se, El a întrebat numai: «Ce căutați?» El voia să le dea prilejul să se întoarcă sau să-și exprime dorința.

De un singur lucru își dădeau ei seama. O singură persoană le umplea gândurile. Ei au exclamat: «Rabi, unde locuiești?» În cele câteva vorbe pe care le puteau schimba pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ceea ce doreau atât de mult. Doreau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui și să asculte cuvintele Lui.

Dacă Ioan și Andrei ar fi avut spiritul necredincios al preoților și rabinilor, n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El ca niște critici, ca să-l judece cuvintele. În felul acesta, mulți oameni închid poarta în fața celor mai prețioase ocazii. Dar acești primi ucenici n-au procedat așa. Ei au răspuns chemării Duhului Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. Pentru ei, cuvintele lui Isus erau pline de prospețime, de adevăr și de frumusețe. O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învățaturii din Scripturile Vechiului Testament. Temele cu atât de multe fațete ale adevărului le apăreau într-o nouă lumină.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 138, 139 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

b. Ce au făcut primii ucenici la scurt timp după ce L-au întâlnit pe Isus? Ioan 1:41, 42.

Ioan 1:41, 42: „El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: «Noi am găsit pe Mesia» (care, talmăcit, înseamnă: „Hristos”). Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: «Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa» (care, talmăcit, înseamnă: „Petru”).”

„Andrei a căutat să dea și altora din bucuria ce-i umplea inima. Căutându-l pe fratele său, Simon, i-a strigat: «Noi am găsit pe Mesia». Simon n-a așteptat să i se mai spună o dată. Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s-a grăbit să meargă la Mântuitorul.” – *Ibid.*, p. 139 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

4. DISTRUGEREA PREJUDECĂȚILOR

Miercuri 8 ianuarie

a. Descrieți ce s-a întâmplat când Isus l-a chemat pe următorul ucenic să Îl urmeze. Ioan 1:43-45

Ioan 1:43-45: „A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: «Vino după Mine.» Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.

Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: «Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.»

„Filip a ascultat porunca și îndată a devenit lucrător pentru Hristos. Filip l-a chemat pe Natanael.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 139 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

b. Ce putem învăța de la modul în care Hristos a fost capabil să depășească ezitarea lui Natanael? Ioan 1:46-49

Ioan 1:46-49: „*Natanael i-a zis: «Poate ieși ceva bun din Nazaret?» «Vino și vezi!», i-a răspuns Filip. Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: «Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.» «De unde mă cunoști?»*, l-a zis Natanael. *Drept răspuns, Isus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.» Natanael l-a răspuns: «Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!»*”

„Când a privit la Isus, Natanael a fost dezamăgit. Se putea ca omul acesta, care purta semnele sărăciei și muncii, să fie Mesia? Cu toate acestea, Natanael nu se putea hotărî să-L lepede pe Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunseseră în inimă.

În timpul când Filip îl căuta, Natanael era retras într-o livadă liniștită, pentru a medita la cele spuse de Ioan și la cele scrise de profeți cu privire la Mesia. El s-a rugat ca, dacă persoana arătată de Ioan era Liberatorul, să îi fie făcut cunoscut lucrul acesta, și Duhul Sfânt a venit asupra lui, dându-i asigurarea că Dumnezeu a cercetat pe poporul Său, ridicându-le un corn al mântuirii...

Drept răspuns Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”

Era destul. Spiritul divin care dăduse mărturie lui Natanael în timpul rugăciunii sale singuratică de sub smochin, îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Cu toate că se îndoia și avea anumite prejudecăți, Natanael venise la Hristos cu o sinceră dorință după adevăr și iată că dorința lui s-a împlinit. Credința lui a trecut dincolo de aceea a celui care-l adusese la Isus. El a răspuns și a zis: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel”.

Natanael nu l-ar fi găsit niciodată pe Isus, dacă s-ar fi încrezut în rabini, ca ei să-l conducă. El a devenit ucenic numai pentru că a căutat să vadă și să judece singur. La fel este și cazul multora de astăzi, pe care judecata îi ține departe de ceea ce este bun. Cât de diferită ar fi urmarea, dacă ei ar „veni și ar vedea”!

Cât timp își pun încrederea în călăuzirea autorității oamenilor, nici unul dintre ei nu va ajunge la o cunoaștere mântuitoare a adevărului. Ca și Natanael, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină” – *Ibid.*, p. 139-141 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

a. Ce i-a promis Hristos lui Natanael – și de ce? Ioan 1:50, 51.

Ioan 1:50, 51: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.» Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.»”

„[Ioan 1:50, 51 citat] Prin aceste cuvinte, Hristos spunea, de fapt: Pe țărmurile Iordanului, cerul s-a deschis și Duhul S-a coborât asupra Mea ca un porumbel. Scena aceasta n-a fost decât un semn că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă veți crede astfel în Mine, credința voastră va fi înviorată. Veți vedea că cerurile sunt deschise și că nu se vor mai închide niciodată. Eu le-am deschis pentru voi. Îngerii lui Dumnezeu se înalță, ducând rugăciunile celor nevoiași și împovărați către Tatăl de sus, și se coboară, aducând binecuvântare și nădejde, curaj, ajutor și viață pentru fiii oamenilor.” – Hristos, *Lumina Lumii*, p. 142, 143 (cap. 14).

b. Ce se întâmplă când Îl acceptăm pe Hristos? Ioan 4:14; Apoc. 22:17.

Ioan 4:14: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viață veșnică.”

Apocalipsa 22:17: „Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» Și cine aude să zică: «Vino!» Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

„ Când cineva a primit adevărul din iubire, va da pe față aceasta prin puterea de convingere a comportamentului său și prin tonul cu care vorbește. El face cunoscut ceea ce el însuși a auzit, a văzut și a pipăit cu privire la Cuvântul vieții, ca alții să aibă părtășie cu el prin cunoașterea lui Hristos. Cuvintele mărturiei lui, pornite de pe buze atinse de cărbunele aprins de pe altar, sunt adevăr pentru o inimă primitoare și lucrează sfințirea asupra caracterului. [...]

Dumnezeu ar fi putut să aducă la îndeplinire lucrarea de salvare a păcătoșilor și fără ajutorul nostru; dar, pentru ca noi să ne formăm un caracter ca al lui Hristos, trebuie să fim părtași la lucrarea Lui. Pentru a putea intra în bucuria Lui, bucuria de a vedea ființe răscumpărate prin jertfa Sa, trebuie să luăm parte la eforturile Lui pentru răscumpărarea lor.” – Ibid., p. 142.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 10 ianuarie

1. De ce a fost chemat Ioan Botezătorul în pustie?
2. Cum ar trebui să aplicăm stilul de viață al lui Ioan în viețile noastre?
3. Ce putem învăța de la Ioan și Andrei când L-au întâlnit pe Isus?
4. Cum poate să ne inspire prima declarație a lui Natanael?
5. Ce demonstrează dacă este autentică sau nu credința mea în Hristos?

Nunta din Cana

Verset de memorat: „Să faceți orice vă va zice.” (Ioan 2:5 ultima parte).

Recomandare pentru studiu: *Hristos, Lumina Lumii*, p. 144-153, cap. 15, „La nunta din Cana” *Solii către tineret*, p. 403-418 (cap. 136: *Relații sociale pentru a salva* - până la cap. 140: *Influența, inclusiv*)

„Isus Și-a început lucrarea de reformă, intrând în strânse legături de simpatie cu oamenii.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 150.

1. ÎNCEPUTUL SLUJIRII LUI HRISTOS

Duminică 12 ianuarie

a. Unde Și-a început Hristos slujirea pe pământ? Ioan 2:1, 2.

Ioan 2:1, 2: „A treia zi s-a făcut o nuntă în Cana din Galileea. Mama lui Isus era acolo. Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Lui.”

„Isus nu Și-a început lucrarea săvârșind vreo faptă deosebită în fața Sine-driului din Ierusalim. La o întâlnire familială dintr-un mic sat galilean, puterea Lui S-a manifestat pentru a mări bucuria unei sărbători de nuntă. În felul acesta, El Și-a arătat iubirea față de oameni și dorința de a lucra pentru fericirea lor. În pustia ispitei, El Însuși băuse cupa durerii. El a venit să le dea oamenilor cupa binecuvântării, ca, prin binecuvântarea Lui, să sfințească relațiile din viața oamenilor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 144 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

b. Ce s-a întâmplat cu mult timp înainte să se încheie nunta? Ioan 2:3.

Ioan 2:3: „Când s-a isprăvit vinul, mama lui Isus l-a zis: «Nu mai au vin.»”

„[Maria] tânjea ca [Isus] să dea celor adunați acolo o dovadă că El era într-adevăr Cel onorat de Dumnezeu. Ea spera că se va ivi prilejul ca El să facă o minune în fața lor.

Obiceiul timpului era ca petrecerea de nuntă să țină mai multe zile. De data aceasta, înainte ca petrecerea să ia sfârșit, s-a observat că nu mai era vin. Constatarea aceasta a adus multă îngrijorare familiei. Era un lucru neobișnuit ca la asemenea ocazii să nu fie vin și lipsa lui ar fi fost un semn de lipsă de ospitalitate.” – *Ibid.*, p. 145, 146.

2. HRISTOS ȘI MAMA SA

Luni 13 ianuarie

a. Ce a spus mama lui Isus și care a fost răspunsul Lui? Ioan 2:3, 4.

Ioan 2:3, 4: „Când s-a isprăvit vinul, mama lui Isus l-a zis: «Nu mai au vin.» Isus i-a răspuns: «Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.»”

„[Ioan 2:4 citat] Răspunsul acesta, pe cât ni se pare nouă de aspru, nu exprimă răceală sau lipsă de politețe. Felul în care Mântuitorul S-a adresat mamei Sale era după felul în care se vorbea în Orient. Așa se vorbea față de persoanele cărora voia cineva să le arate respect. Orice faptă a vieții pământești a lui Hristos era în armonie cu învățătura pe care El Însuși o dăduse: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta.” Pe cruce, în ultimul Său gest de tandrețe față de mama Sa, Isus i s-a adresat la fel, când a lăsat-o în grija celui mai iubit ucenic al Său. Atât la nuntă, cât și pe cruce, iubirea exprimată prin glasul, privirea și gesturile Lui tălmăcea cuvintele Sale.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 146.

b. Ce le-a spus mama lui Isus slujitorilor – și cum se aplică aceste cuvinte și nouă astăzi? Ioan 2:5

Ioan 2:5: „Mama lui a zis slugilor: «Să faceți orice vă va zice.»”

„Urmașii lui [Hristos] trebuie să devină mai mult și tot mai mult o putere în proclamarea adevărului, pe măsură ce ei se apropie tot mai mult de desăvârșirea credinței și a iubirii pentru frații lor. Dumnezeu oferă ajutor dumnezeiesc pentru toate împrejurările grele pentru care resursele noastre omenești nu sunt îndestulătoare. El dă Duhul Său cel Sfânt pentru a ajuta în orice strâmtorare, pentru a întări nădejdea și siguranța noastră, pentru a ne ilumina mintea și a ne curăți inima. El intenționează ca mijloacele îndestulătoare să fie oferite pentru realizarea planurilor Lui. Vă îndemn să căutați sfat la Dumnezeu. Căutați-L cu toată inima, și «faceți orice vă va zice». (Ioan 2:5.)” – *Mărturia către comunitate*, vol. 6, p. 414, 415 (secț. 7, *Tinerii în lucrarea de predicare*).

c. Ce i-a spus Isus slujitorului de la nuntă să facă? Ioan 2:6-8.

Ioan 2:6-8: „Și acolo erau șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al iudeilor; și în fiecare vas încăpeau câte două sau trei vedre. Isus le-a zis: «Umpleți vasele acestea cu apă.» Și le-au umplut până sus. «Scoateți acum», le-a zis El, «și aduceți nunului.» Și i-au adus.”

„La intrare, se aflau șase vase mari de piatră și Isus le-a spus slujitorilor să le umple cu apă. Așa s-a făcut. Apoi, pentru că aveau nevoie imediat de vin, Isus a zis: „Scoateți acum și aduceți nunului”. În locul apei, cu care fuseseră umplute vasele, a început atunci să curgă vin.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 148 (cap. 14).

3. VINUL LUI HRISTOS

Marți 14 ianuarie

a. Când a fost servit vinul, cum a răspuns conducătorul nunții? Ioan 2:9, 10.

Ioan 2:9, 10: „Nunul, după ce a gustat apa făcută vin (el nu știa de unde vine vinul acesta, slugile însă, care scosese rădăcina, și iau), a chemat pe mire și i-a zis:

«Orice om pune la masă întâi vinul cel bun și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun, dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.»

„Nici nunul, nici oaspeții nu aflaseră că se sfârșise vinul. Când a gustat din băutura adusă de slujitori, nunul a constatat că era mult mai bună decât cea pe care o avuseseră mai înainte și că se deosebea foarte mult de aceea servită la începutul mesei.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 148 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

b. Ce tip de vin a oferit Isus? Isaia 65:8.

Isaia 65:8: „Așa vorbește Domnul: «După cum, vinul cel nou se găsește în ciorchine și cineva zice: ‘Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el!’ tot așa și Eu voi face la fel de dragul robilor Mei, ca să nu îi nimicesc pe toți.» (engl. KJV)”

„Vinul pe care l-a pus la dispoziție Isus la nuntă și pe care l-a dat ucenicilor ca pe un simbol al propriului Său sânge, era must din struguri. La acesta se referă profetul Isaia când vorbește de vinul nou «din ciorchine» și zice: «Nu-l nimici, căci este o binecuvântare în el.» (Isaia 65:8.)

Vinul nefermentat, făcut de El pentru oaspeții de la nuntă, a fost o băătură sănătoasă și înviorătoare. Efectul ei a fost acela de a aduce gustul în armonie cu un apetit sănătos.” – *Ibid.*, p.149 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

c. Ce spune Scriptura despre vinul fermentat? Proverbe 20:1; 23:29-35.

Proverbe 20:1: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.”

Proverbe 23:29-35: „Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii? Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin când curge roșu și face mărăgărire în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilisc. Ochii îți se vor uita după femeile altora și inima îți va vorbi prostii. Vei fi ca un om culcat în mijlocul mării, ca un om culcat pe vârful unui catarg. «M-a lovit..., dar nu mă doare!... M-a bătut..., dar nu simt nimic! Când mă voi trezi? Mai vreau vin!»”

„Însuși Hristos a fost Cel care a vorbit în Vechiul Testament, avertizând pe Israel că „vinul este batjocoritor, băuturile sunt gălăgioase, oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.” (Proverbe 20:1.) Și El Însuși n-a dat nimănui asemenea băuturi. Satan îi ispitește pe oameni să folosească lucruri care întunecă rațiunea și slăbesc puterile spirituale, dar Hristos ne învață să ținem în supunere josnicia firii noastre. Toată viața Lui a fost o pildă de lepădare de sine. Pentru ca să înfrângă puterea poftelor, El a suferit pentru noi cea mai grea încercare pe care o poate suferi omul. Hristos a fost Acela care a dat îndrumarea ca Ioan Botezătorul să nu bea nici vin, nici băătură îmbătătoare. Tot El a fost Cel care a ordonat o abținere asemănătoare pentru soția lui

Manoah. Și El a pronunțat un blestem asupra omului care va pune sticla la buzele semenului său. Hristos nu și-a contrazis propria învățătură.” – Ibid.

4. EXEMPLUL LUI ISUS LA ÎNTRUNIRI SOCIALE

15 ianuarie

a. Ce obiective au fost atinse chiar și pentru noi astăzi, atât prin prezența lui Hristos la nuntă, cât și prin minunea pe care El a făcut-o? Ioan 2:11

Ioan 2:11: „Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galileea. El Și-a arătat slava Sa, și ucenicii Lui au crezut în El.”

„Hristos cunoștea toate lucrurile; El a privit către timpurile noastre și a văzut care urma să fie condiția societății în apropierea încheierii istoriei acestei lumi. El a văzut mii și mii de oameni pierzându-și viața din cauza vinului și a băuturilor tari. Lumea urma să ajungă treptat în aceeași stare în care se afla în zilele dinaintea potopului. Dar cerul a semnalat pericolul, pentru ca bărbații să fie avertizați și să coopereze cu Dumnezeu pentru păstrarea propriei lor sănătăți. El ne-a dat exemple de abținere absolută și ne-a oferit instrucțiuni care, dacă sunt urmate, vor rezulta în crearea și păstrarea vigoriei, a îndemânării și a excelenței copiilor noștri.” – *The Signs of the Times*, 16 aprilie, 1896.

b. Descrieți tipul de atitudine înviorătoare pe care Hristos a exemplificat-o de-a lungul slujirii Sale. Matei 11:29.

Matei 11:29: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

„Isus Și-a început lucrarea de reformă, intrând în strânse legături de simpatie cu oamenii. În timp ce arăta cel mai mare respect față de Legea lui Dumnezeu, El muștra evlavia plină de pretenții a fariseilor și căuta să-i elibereze pe oameni de rânduilele fără rost cu care erau legați. El căuta să dărâme barierele care despărțeau diferitele clase ale societății, ca să-i poată aduna pe oameni ca membri ai aceleiași familii. Participarea Lui la nuntă era plănuită pentru a face un pas către acest rezultat.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 150 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

„Isus a muștrat îngăduința de sine sub toate formele ei, dar era sociabil din fire. El Se bucura de ospitalitatea tuturor claselor, vizitând căminele celor bogați și ale celor săraci, ale celor învățați și ale celor neînvățați și căutând să înalțe gândurile lor de la lucrurile obișnuite ale vieții la cele spirituale și veșnice. El n-a îngăduit risipa, și nicio umbră de ușurătate lumească n-a pătat conduita Sa; cu toate acestea, Se bucura de scenele de fericire nevinovată și, prin prezența Lui, a aprobat adunările sociale. Nunta la iudei era o ocazie impresionantă și bucuriile ei nu erau neplăcute pentru Fiul omului. Luând parte la nuntă, Isus a onorat căsătoria ca pe o instituție divină.” – Ibid.

a. Ce ar trebui să învățăm din exemplul lui Hristos, care L-a deosebit, fiind în contrast cu liderii religioși din vremea Lui? Proverbe 18:24.

Proverbe 18:24: „Un om care are prieteni, trebuie să se arate prietenos; și există un prieten care îți stă mai aproape decât un frate.” (engl. KJV).

„Lucrarea lui Hristos era într-un contrast izbitor cu aceea a bătrânilor iudei. Atenția pe care o dădeau ei tradiției și formelor făcuse să dispară orice libertate reală în cugetare și acțiune. Ei trăiau într-o continuă groază de a nu se întina. Pentru ca să nu se atingă de cei „necurați”, trăiau retrași nu numai față de neamuri, ci și față de marea mulțime a celor de un neam cu ei, necăutând nici să le vină în ajutor, nici să le câștige prietenia. Stăruind neconținut numai asupra acestor lucruri, mintea li se pipernicise, iar cercul vieții lor devenise foarte strâmt. Pilda lor încuraja egoismul și intoleranța în toate clasele neamului lor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 150 (cap. 14: *Noi am găsit pe Mesia*).

b. Care ar trebui să fie scopul nostru în toate interacțiunile sociale? Proverbe 11:30.

Proverbe 11:30: „Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept câștigă suflete.”

„Noi putem manifesta o mie de mici atenții în cuvinte prietenoase și priviri plăcute, care se vor reflecta din nou asupra noastră. Creștinii lipsiți de considerație pentru cei din jurul lor dovedesc prin această neglijență că nu sunt în legătură cu Hristos. Este imposibil să fii într-o relație cu Hristos și totuși să fii lipsit de bunătate față de alții și să uiți drepturile lor.

Noi toți trebuie să devenim martori pentru Domnul Hristos. Puterea relațiilor sociale, sfințită prin harul lui Hristos, trebuie folosită în câștigarea sufletelor la Mântuitorul. Faceți ca lumea să vadă că noi nu suntem în mod egoist absorbiți în propriile noastre interese, ci că noi dorim ca și alții să se împărtășească de binecuvântările și privilegiile noastre. Faceți-i să vadă că religia noastră nu face din noi niște oameni lipsiți de iubire și exigenți. Fie ca toți care mărturisesc că L-au găsit pe Hristos să lucreze slujind așa cum a făcut El, în folosul oamenilor. Noi nu trebuie să dăm niciodată lumii falsa impresie că cei ce sunt creștini sunt un popor mohorât, nefericit.” – *Căminul Adventist*, p. 428 (cap. 69).

1. Descrieți roadele spirituale aduse de minunea făcută de Isus în Cana.
2. Descrieți relația dintre Hristos și mama Sa.
3. De ce era surprins conducătorul nunții?
4. Ce tip de vin simbolizează în mod corect sângele lui Hristos?
5. La întruniri sociale, ce ar trebui să ne amintim din exemplul lui Isus?

Isus la Templu

Verset de memorat: „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pă-mântul să tacă înaintea Lui!” (Habacuc 2:20)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pp. 491-500 (cap. *Purtarea în casa lui Dumnezeu*).

„În incinta Casei de rugăciune trebuie să se manifeste un respect sacru.”
– *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 493 (cap. *Purtarea în casa lui Dumnezeu*).

1. TEMPLUL PÂNGĂRIT

Duminică 19 ianuarie

a. Descrieți situația care predomină în templul de la Ierusalim la începutul misiunii publice a lui Hristos. Ioan 2:13, 14.

Ioan 2:13, 14: „Paștele iudeilor era aproape și Isus S-a suit la Ierusalim. În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând jos.”

„Fiecare iudeu trebuia să plătească în fiecare an o jumătate de siclu „pentru răscumpărarea sufletului” [...]. Pe lângă aceasta, se aduceau sume mari de daruri de bunăvoie, pentru a fi depuse în tezaurul templului. Se cerea ca toți banii străini să fie schimbați într-o monedă denumită siclul templului, care era acceptată pentru slujba de la sanctuar. Schimbarea banilor oferea ocazii de fraude și înșelăciune și se transformase într-un comerț dezgustător, care era un izvor de câștig pentru preoți.

Vânzătorii cereau prețuri exorbitante pentru animalele vândute și-și împărțeau câștigurile cu preoții și conducătorii, care astfel se îmbogățeau pe seama credincioșilor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 155 (cap. 16: *În templul Său*).

b. Cum a afectat acest lucru serviciile de la templu? Ezechiel 22:26 u.p.

Ezechiel 22:26: „... își întorc ochii de la Sabatele Mele și sunt pângărit în mijlocul lor.”

„Foarte multe jertfe se aduceau la Paște și vânzările la templu erau foarte mari. Mișcarea și zgomotul care urmau din aceasta, dădeau impresia mai degrabă de un târg de vite decât un templu sfânt al lui Dumnezeu. Se auzeau târguieii egoiste pentru profit, mugete de vite, behăit de oi, gângurit de po-

rumbei, amestecate cu zornăitul banilor și cu certuri mânioase. Atât de mare era confuzia, încât închinătorii erau tulburați și cuvintele înălțate către Cel Preaînalt se înecau în tumultul care stăpânea templul.” – Ibid.

2. REVERENȚĂ ÎN CASA LUI DUMNEZEU

Luni 20 ianuarie

a. Cum consideră Dumnezeu locul în care Își manifestă prezența – și care a fost prima indicație dată pe muntele Sinai? Exod 3:1-5; 19:12, 13

Exod 3:1-5: „Moise păștea turma socrului său, letro, preotul Madianului. Odată, a mânat turma până dincolo de pustie și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat și iată că rugul era tot un foc și rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: «Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru ce nu se mistuie rugul.» Domnul a văzut că el se întoarce să vadă și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului și a zis: «Moise! Moise!» El a răspuns: «Iată-mă!» Dumnezeu a zis: «Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțăminta din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.»”

Exod 19:12, 13: „Să hotărăști poporului anumite margini de jur împrejur și să spui: ‘Să nu cumva să vă suiți pe munte sau să vă atingeți de poalele lui. Oricine se va atinge de munte va fi pedepsit cu moartea. Nicio mână să nu se atingă de el, ci pe oricine se va atinge, să-l omoare cu pietre sau să-l străpungă cu săgeți: dobitoc sau om nu va trăi.’ Când va suna trâmbița, ei vor înainta spre munte.”

„Când Domnul S-a coborât pe Muntele Sinai, locul a fost sfințit prin prezența Lui. [...] În felul acesta, s-a dat învățătura că orice loc unde Se descoperă Dumnezeu cu prezența Lui este un loc sfânt.” – Hristos, Lumina Lumii, p. 155 (cap. 16: În templul Său).

b. Cum a reacționat Hristos la profanarea templului? Ioan 2:15, 16

Ioan 2:15, 16: „A făcut un bici de ștreanguri și i-a scos pe toți din Templu, împreună cu oile și boii, a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele. Și a zis celor ce vindeau porumbei: «Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.»”

„Când a intrat în templu, Isus a văzut tot ce se petrecea acolo. A văzut tranzacțiile necinstite. A văzut durerea săracilor, care credeau că fără jertfire de sânge nu puteau obține iertarea de păcatele lor. El a văzut curtea din afară a templului transformată într-un loc de negustorie nesfântă. Cuprinsul locului sfânt ajunsese un imens târg.” – Ibid, p. 158 (cap. 16: În templul Său).

„Coborând încet pe scări și ridicând biciul de coarde strânse la intrarea locului acela îngrădit, El le poruncește celor ce negociau acolo să părăsească incinta templului. Cu un zel și cu o severitate pe care nu le manifestase niciodată mai înainte, El răstoarnă mesele schimbătorilor. Banii cad,

răsunând ascuțit pe pavajul de marmură. Nici unul nu îndrăznește să pună la îndoială autoritatea Lui. Nici unul nu îndrăznește să se aplece pentru a-și aduna banii câștigați prin înșelăciune. Isus nu îi lovește cu biciul, dar, în mâna Lui, biciul acela simplu pare îngrozitor, ca o sabie de foc. Slujitorii templului, preoții speculanți, samsarii și negustorii de vite, împreună cu oile și boii lor, fug din locul acela cu unica dorință de a scăpa de prezența Lui acuzatoare.” – Ibid, p. 158 (cap. 16: *În templul Său*).

c. Ce însemnătate a avut actul de purificare a templului făcut de Hristos? Maleahi 3:1-3.

Maleahi 3:1-3: „*Iată, voi trimite pe solul Meu; el va pregăti calea înaintea Mea. Și deodată va intra în Templul Său Domnul, pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine», zice Domnul oștirilor. «Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite. »”*

„Curțile Templului din Ierusalim, pline de zgomot și negustorie nesfântă, reprezentau prea bine templul inimii, întinat de prezența patimilor senzuale și a gândurilor nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a făcut cunoscută misiunea Lui de a curăța inima de mângîirea păcatului — de dorințele pământești, de poftele egoiste și de obiceiurile rele, care corup sufletul.” – Ibid, p. 161.

3. PREZENȚA LUI DUMNEZEU

Marți 21 ianuarie

a. Care a fost scopul inițial al lui Dumnezeu în așezarea sanctuarului Său în mijlocul poporului Său? Exod 25:8.

Exod 25:8: „*Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.*”

„Templul acela, înălțat ca sălăș pentru Prezența divină, era menit să fie o învățătură vie pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 161 (cap. 16: *În templul Său*).

b. De ce se face referire la credincioși ca la templul lui Dumnezeu – și cum ar trebui să menținem din toată inima sfințenia acestui templu? 1 Corinteni 3:16, 17; Isaia 57:15.

1 Corinteni 3:16, 17: „*Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește (engl.: mânjește) cineva templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.*”

Isaia 57:15: „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să învierez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.»”

„Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, planul cerului a fost realizat. Dumnezeu locuiește în omenire și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său.” – Ibid.

„Dacă noi credem că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, atunci «ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?»

Fiecare suflet care crede realmente adevărul, va avea fapte corespunzătoare. Toți vor fi zeloși, solemni și neobosiți în eforturile lor de a câștiga suflete pentru Hristos. Dacă adevărul este plantat adânc mai întâi în sufletele lor, atunci ei vor căuta să-l planteze și în inimile altora. Adevărul este păstrat mult prea mult în curtea de afară. Aduceți-l în templul lăuntric al sufletului, întronați-l în inimă și lăsați-l să controleze viața. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie studiat și ascultat și atunci inima va găsi odihnă, pace și bucurie, iar aspirațiile vor tinde spre cer, dar atunci când adevărul este ținut în afara vieții, în curtea de afară, inima nu este încălzită de focul viu, arzător, al bunătății lui Dumnezeu.

Religia lui Isus este rezervată de mulți pentru anumite zile sau ocazii, iar în restul timpului este lăsată la o parte și neglijată. Principiul statornic al adevărului nu este numai pentru câteva ore în Sabat sau câteva acte de binefacere, ci el trebuie să fie adus în inimă, să purifice și să sfințească pe deplin caracterul.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 547 (cap. *Influențe lumesti*).

4. PURIFICAREA TEMPLULUI SĂU

Miercuri 22 ianuarie

a. Ce trebuie să realizăm cu privire la condiția noastră fără speranță în ce privește eforturile de a purifica templul? Ieremia 2:22; Iov 14:4.

Ieremia 2:22: „Chiar dacă te-ai spăla cu silitră, chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămâne scrisă înaintea Mea», zice Domnul Dumnezeu.”

Iov 14:4: „Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.”

„Nici un om nu poate alunga el singur relele care au pus stăpânire pe inima lui.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 161 (cap. 16: *În templul Său*).

b. Care este secretul pentru a fi capabili să stăm cu inima curată înaintea unui Dumnezeu sfânt? Ezechiel 36:25-27; Zaharia 3:3-5.

Ezechiel 36:25-27: „Vă voi stropi cu apă curată și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idollii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi

pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.”

Zaharia 3:3-5: „Dar Iosua era îmbrăcat cu haine murdare, și totuși stătea în picioare înaintea Îngerului. Iar Îngerul, luând cuvântul, a zis celor ce erau înaintea Lui: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!» Apoi a zis lui Iosua: «Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!» Eu am zis: «Să i se pună pe cap o mitră curată!» Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine, în timp ce Îngerul Domnului stătea acolo.”

„Iacov fusese vinovat de un mare păcat în purtarea sa față de Esau, dar se pocăise. Greșeala lui fusese iertată, iar păcatul lui, curățit; de aceea, putea să stea în fața lui Dumnezeu. Dar, ori de câte ori oamenii au venit înaintea lui Dumnezeu, în timp ce nutreau de bunăvoie păcatul, au fost nimiciți. La a doua venire a lui Hristos, cei nelegiuți vor fi nimiciți de „suflarea gurii Sale” și prăpădiți de „arătarea venirii Sale.” (2 Tesaloniceni 2:8). Strălucirea slavei lui Dumnezeu, care dă viață celui neprihănit, îi va nimici pe cei nelegiuți.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, Hristos era aproape să Se arate, pentru a face cunoscut caracterul lui Dumnezeu. Însăși prezența Lui urma să-i facă pe oameni să-și dea seama de păcatele lor. Numai dacă voiau să fie curățați de păcat puteau să intre în comuniune cu El. Numai cei cu inima curată puteau rămâne în fața Lui.” – Ibid., p. 108 (cap. 10: *Glăsuțul în pustie*).

„Numai Hristos poate curăți templul sufletului. Dar El nu va forța intrarea. În inimă, El nu vine ca în templul de pe vremuri, ci zice: «Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.» (Apocalipsa 3:20). El va veni nu doar pentru o zi, deoarece spune: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor ... și ei vor fi poporul Meu». «Va călca în picioare nelegiuirile noastre și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.» (2 Corinteni 6:16; Mica 7:19). Prezența Lui va curăți și va sfinți sufletul, așa încât să poată fi „un templu sfânt în Domnul” și „un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.” (Efeseni, 2:21, 22.)” – Ibid, p. 161, 162 (cap. 16: *În templul Său*).

„În timp ce Isus slujește în Sanctuarul de sus, El este în continuare, prin Duhul Lui cel Sfânt, slujitorul bisericii de pe pământ.” – Ibid, p. 166 (cap.16: *În templul Său*).

5. PURIFICÂND TEMPLUL ASTĂZI

Joi 23 ianuarie

- a. **Cum îi face Dumnezeu responsabili pe liderii poporului Său de susținerea în mod sârguincios a sfințeniei casei Sale?**
Habacuc 2:20; Ezechiel 44:23.

Habacuc 2:20: „Domnul însă este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui!”

Ezechiel 44:23: „Vor învăța pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt și vor arăta deosebirea dintre ce este necurat și ce este curat.”

„Împrejurimile templului lui Dumnezeu trebuia socotite ca fiind sfinte. Dar, în goana după câștig, toate acestea se pierduseră din vedere.

Preoții și conducătorii poporului erau chemați ca reprezentanți ai lui Dumnezeu față de neamul lor; ei ar fi trebuit să corecteze abuzurile din curtea templului. Ar fi trebuit să le dea oamenilor o pildă de integritate și de milă.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 156 (cap. 16: *În templul Său*).

„Este prea adevărat faptul că respectul pentru Casa lui Dumnezeu aproape a pierit. Lucrurile și locurile sfinte nu mai sunt recunoscute; ceea ce este sfânt și înălțat nu mai este apreciat. [...] Dumnezeu a dat poporului Său din vechime reguli de ordine, perfecte și exacte. S-a schimbat oare caracterul Său? Nu este El Dumnezeul cel mare și puternic care guvernează în cerurile cerurilor? Nu ar fi oare bine pentru noi ca adesea să citim instrucțiunile date personal de Dumnezeu evreilor, pentru ca noi, care avem lumina cea glorioasă a adevărului strălucind peste noi, să imităm și noi exemplul lor în ceea ce privește respectul în Casa Domnului?” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 5, p. 495 (cap. *Purtarea în casa lui Dumnezeu*).

b. Explicați victoria esențială care va fi câștigată prin puterea lui Hristos. Matei 5:8; 1 Ioan 3:1-3.

Matei 5:8: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!”

1 Ioan 3:1-3: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat.”

„Apelez la toți aceia care pretind că sunt fii ai lui Dumnezeu, nu uitați niciodată acest adevăr mare și anume că avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în noi pentru a ajunge în ceruri și de lucrarea lui Hristos în afara noastră pentru a primi dreptul la moștenirea nepieritoare.” – *Mărturie pentru pastori*, p. 442 (sub-cap. *Îndreptați-vă inima spre Sion*).

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 24 ianuarie

- 1. Cine erau liderii târgului nelegiuit din templu?**
- 2. Care ar trebui să fie atitudinea oricui vine înaintea lui Dumnezeu?**
- 3. Explicați semnificația spirituală pe care trebuia să o aibă templul din Ierusalim.**
- 4. Ce a declarat Hristos cu privire la curățarea templului?**
- 5. Care este singura metodă prin care poate fi curățită inima noastră umănă plină de defecte?**

DARUL SABATULUI ÎNTÂI SABAT, 1 FEBRUARIE, 2025

Pentru ajutor mondial în caz de dezastre

Nu este nici o îndoială că războaiele, veștile de războaie, accidentele îngrozitoare, secetele, inundațiile, uraganele, cutremurele, incendiile și epidemiile sunt în creștere în întreaga lume cu o viteză vertiginoasă – toate acestea sunt ca împlinire a profețiilor Biblice pe care le studiem. Cu siguranță, în toate aceste tragedii putem să distingem în mod clar pașii unui Dumnezeu care se apropie. Multe mii de oameni suferă imens din cauza acestor dificultăți extreme, apelând la diferite tipuri de asistență din partea ambasadurilor lui Isus Hristos pentru a aplica balsamul vindecător din Galaad.

În aceste situații specifice, Departamentul de Binefacere al Conferinței Generale a împărțit binecuvântările strânse în fondurile noastre prin donațiile trimise de voi, frații noștri de pretutindeni. Acestea sunt trimise atât în mod personal și specific pentru a atinge nevoile, cât și prin donațiile darului Sabatului întâi. Dragi frați, donațiile voastre au servit drept adăpost pentru cei care și-au pierdut locuințele în tragedii naturale; au asigurat mâncare pentru sute de familii și grijă pentru orfan și văduvă, oferindu-le hrană și ajutor. Aceste donații au ajutat de asemeni pe părinți în obținerea de semințe pe care să le planteze și apoi să hrănească familiile lor sau să își înceapă o mică întreprindere pentru ca nenumărați aparținători ai credinței noastre să aibă o sursă de venit și să lucreze, fapt ce altfel ar fi fost imposibil pentru ei.

Mulțumim lui Dumnezeu că în aceste vremuri de încercare, mulți au fost atinși pentru a plasa donațiile lor pe altarul Domnului lor. În numele celor care sunt serviți astfel, vă mulțumim profund!

Cu toate acestea, nevoile nu încetează – din contră, ele cresc tot mai mult în fiecare zi, așadar generozitatea voastră este de mare ajutor.

„Crucea lui Hristos face apel la spiritul de binefacere al fiecărui urmaș al binecuvântatului Mântuitor. Principiul ilustrat acolo este acela de a da, de a da. Acesta, împlinit prin binefacere și prin fapte bune, reprezintă adevăratul rod al viețuirii creștine.” – *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, p. 14 (cap. 1, subcap. *Slava Evangheliei*).

Astăzi, când prezentați donațiile voastre speciale pentru Sabatul întâi, vă rugăm să faceți ce puteți mai mult pentru a-L onora pe Dumnezeu. Fie puțin sau mult, toți pot da ceea ce au mai bun. Din suma dragostei acesteia împărțite, vom continua să distribuim binecuvântări fraților din întreaga lume. „Cel care dă celor nevoiași aduce o binecuvântare altora și este, la rândul lui, binecuvântat într-o măsură și mai mare.” (Ibid., p. 13).

Fie ca Domnul să vă binecuvânteze în mod îmbelșugat!

Departamentul de Binefacere al Conferinței Generale

Isus și Nicodim

Verset de memorat: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.»” (Ioan 3:3).

Recomandare pentru studiu: *Calea către Hristos*, p. 67-75 (cap. 8: Creșterea în Hristos).

„Mai înainte ca pârlul să devină curat, trebuie curățit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 172 (cap. 16: În templul Său).

1. UN BĂRBAT DISTINS ÎL CAUTĂ PE ISUS

Duminică 26 ianuarie

a. Cine era Nicodim și cum era el considerat în ochii poporului?

Ioan 3:1, 10.

Ioan 3:1, 10: „Între farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al iudeilor. [...] Isus i-a răspuns: «Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?»”

„Nicodim avea o poziție înaltă și de mare încredere în națiunea iudeilor. El era foarte educat, avea talente puțin obișnuite și era un membru onorat al consiliului național. [...] Cu toate că era bogat, învățat și onorat, fusese atras în mod neînțeles de umilul Nazarinean. Învățăturile pornite de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult și dorea să cunoască mai mult din aceste adevăruri minunate.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 167 (cap. 16: În templul Său).

„Era un fariseu strict și se mândrea cu faptele lui bune. Era foarte stimat pentru binefacerile și dărnicia cu care susținea serviciul din templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu.” – *Ibid.*, p. 171 (cap. 16: În templul Său).

b. În ce timp al zilei a mers Nicodim să se întâlnească cu Isus?

Ioan 3:2 p.p.

Ioan 3:2, prima parte: „Acesta a venit la Isus noaptea [...]”

„Aflând prin cercetări anume făcute că locul unde Se retrage Mântuitorul este pe Muntele Măslinilor, el a așteptat până când orașul s-a cufundat în liniște și după aceea L-a căutat.” – *Ibid.*, p. 168 (cap. 16: În templul Său).

a. Ce demonstrează înțelegerea binevoitoare a lui Hristos în primirea vizitatorului Său la o oră atât de târzie în noapte? Psalmii 31:20, 21.

Psalmii 31:20, 21: „Tu îi ascunzi la adăpostul Feței Tale de cei ce-i prigonesc, îi ocrotești în cortul Tău de limbile care-i clevetesc. Binecuvântat să fie Domnul, căci Și-a arătat în chip minunat îndurarea față de mine: parc-aș fi fost într-o cetate întărită!”

„[Nicodim] dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ferea să meargă la El pe față. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor să admită că avea simpatie pentru un învățător al iudeilor până atunci atât de puțin cunoscut. Și dacă vizita lui ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor. Așa că s-a hotărât să aibă o întâlnire tainică, scuzându-se pe motivul că, dacă ar fi mers pe față, și alții ar fi urmat pilda lui.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 168 (cap. 16: În templul Său).

b. Descrieți cum și-a început Nicodim conversația cu Hristos. Ioan 3:2.

Ioan 3:2 „Acesta a venit la Isus noaptea și i-a zis: «Învățătorule, știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.»”

„În prezența lui Hristos, Nicodim a simțit o stranie timiditate, pe care a căutat să o ascundă sub o aparență de calm și demnitate. „Învățătorule”, zise el, „știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el”. Vorbind de darurile deosebite pe care le avea Isus ca învățător, precum și de puterea Lui uimitoare de a face minuni, el spera să netezească drumul spre această convorbire. Cuvintele lui aveau ca scop să exprime și să producă încredere, dar de fapt exprimau necredință. El nu îl recunoștea pe Isus ca Mesia, ci numai ca pe un Învățător trimis de Dumnezeu.” – Ibid.

c. Cu ce concept l-a surprins în mod neașteptat Hristos pe Nicodim? Ioan 3:3.

Ioan 3:3: „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.»”

„În loc să răspundă la aceste cuvinte de salut, Isus Și-a îndreptat privirea asupra vorbitorului ca și când ar fi citit în sufletul lui. În înțelepciunea Sa nețărâmură, a văzut în fața Sa un om care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și, cu dorința de a adânci și mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct, spunând solemn, dar blând: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște de sus, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3).

Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuție cu El, dar Isus i-a descoperit principiile fundamentale ale adevărului.” – Ibid., p 168-171.

3. NAȘTEREA DIN NOU

Marți 28 ianuarie

a. Cum a răspuns Nicodim la ceea ce a spus Hristos că avea el nevoie – și, asemenea lui, de ce avem și noi nevoie să experimentăm o naștere din nou? Ioan 3:4-8.

Ioan 3:4-8: „Nicodim l-a zis: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?» Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: ‘Trebuie să vă nașteți din nou.’ Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.»”

„Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosea Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el trebuie că a înțeles că ceea ce spusese Isus nu era de luat în sens literal. Dar, în virtutea nașterii sale ca israelit, el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aici, surprinderea sa în fața cuvintelor Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor atât de aproape la persoana sa. Mândria fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. El se mira că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Israel.

Scos prin surprindere din stăpânirea sa de sine, i-a răspuns lui Hristos în cuvinte pline de ironie: «Cum se poate naște un om când e bătrân?» Asemenea multora când li se prezintă adevăruri tăioase, el a dat pe față faptul că omul firesc nu primește lucrurile Duhului Sfânt. În el nu este nimic care să răspundă la lucrurile spirituale, pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual.

Dar Mântuitorul n-a întâmpinat argumentul cu argumente. Ridicându-și mâna cu demnitate solemnă, El a rostit adevărul cu o siguranță mai mare: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu..” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 171 (cap. 16: În templul Său).

b. Când și cum poate un individ să fie născut din nou? Ioan 1:12, 13.

Ioan 1:12, 13: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul (engl. puterea) să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.”

„«Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu», pentru ca omul să poată fi împăcat cu Dumnezeu. Prin meritele lui Hristos, el poate fi readus în armonie cu Făcătorul său. Inima lui trebuie reînnoită prin harul divin; el trebuie să aibă o viață nouă de sus. Această schimbare este nașterea din nou, fără de care, spunea Isus, el «nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu».” – *Tragedia veacurilor*, p. 467 (cap. 27: *Redeșteptări moderne*).

„Prin simplul act al credinței în Dumnezeu, Duhul Sfânt a dat naștere unei vieți noi în inima ta. Ești asemenea unui copil născut în familia lui Dumnezeu, și El te iubește așa cum iubește pe Fiul Său.” – *Calea către Hristos*, p. 51 (cap. 6: *Credința și acceptarea*).

4. CURĂȚARE ȘI REGENERARE

Miercuri 29 ianuarie

a. Ce simbolizează curățarea și regenerarea care vin odată cu nașterea din nou? Marcu 16:16 (prima parte).

Marcu 16:16 p.p.: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit [...]”

„Puterea transformatoare a lui Dumnezeu poate schimba înclinațiile moștenite și cultivate; căci religia lui Isus este înălțătoare. „Nașterea din nou” înseamnă transformare, o nouă naștere în Isus Hristos.” – *Căminul adventist*, p. 206, (cap. 33: *Făgăduințele călăuzirii divine*).

„Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Lui spirituală. El a făcut din aceasta o condiție hotărâtă, pe care trebuie să o îplinească toți aceia care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Mai înainte ca cineva să-și găsească un cămin în biserică, mai înainte de a trece pragul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să primească întipărirea Numelui divin: „Domnul neprihănirea noastră”. (Ieremia 23:6.)

Botezul este o foarte solemnă renunțare la lume. Aceia care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, declară public, chiar de la intrarea lor în viața de creștin, că au părăsit serviciul lui Satan și au devenit membri ai familiei împărătești, copiii ai Împăratului ceresc. Ei au ascultat de porunca: „leșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... nu vă atingeți de ce este necurat”. Și față de ei este împlinită profeția: „Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. (2 Corinteni 6:17-18.)” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 6, p. 91 (cap. *Botezul*).

b. Ce este declarat cu privire la natura noastră umană rea și planul lui Dumnezeu de a ne transforma? Ioan 3:6; Ieremia 17:9; Efeseni 5:26, 27.

Ioan 3:6: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh.”

Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăduit de rea. Cine poate s-o cunoască?”

Efesenii 5:26, 27: „Ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

„Este imposibil ca noi, prin noi înșine, să scăpăm din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. [...] Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești: toate acestea au sfera lor cuvenită, dar aici ele sunt cu totul fără putere. Ele pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.” – *Calea către Hristos*, p. 18 (cap. 2: Păcătosul are nevoie de Hristos).

5. O NOUĂ VIAȚĂ ȘI NOI ACȚIUNI

Joi 30 ianuarie

- a. **Ce mesaje au scris mai târziu apostolii despre schimbarea perspectivei, care apare odată cu nașterea din nou? Galateni 2:20; 1 Ioan 2:15-17.**

Galateni 2:20 „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.”

1 Ioan 2:15-17: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.”

„Puterea lui Dumnezeu de a converti poate transforma înclinațiile moștenite și cultivate; căci religia lui Isus este înălțătoare. „Nașterea din nou” înseamnă transformare, o nouă naștere în Isus Hristos.” – *Căminul adventist*, p. 206 (cap. 33: *Făgăduințele călăuzirii divine*).

„[Pavel] era convins că, dacă mintea oamenilor ar putea fi făcută să înțeleagă uimitorul sacrificiu făcut de Maiestatea cerului, tot egoismul ar fi alungat din inima lor. El îndreaptă atenția mai întâi către poziția pe care o ocupa Hristos în cer, la sânul Tatălui Său; Îl descoperă apoi renunțând la slava Sa și supunându-Se de bunăvoie tuturor condițiilor umilitoare ale naturii umane, asumându-Și responsabilitățile unui slujitor și devenind ascultător până la moarte, și încă moartea cea mai infamă și mai revoltătoare, cea mai

rușinoasă și mai agonizantă — moartea pe cruce. Pot creștinii să contemple această minunată manifestare a dragostei lui Dumnezeu față de om fără să simtă dragoste și fără să realizeze faptul că noi nu suntem ai noștri? Un astfel de Stăpân nu ar trebui slujit din obligație, din lăcomie sau din motive egoiste.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 458 (subcap. *Casele noastre de editură*).

„Am să vă spun ceea ce Domnul Hristos i-a spus lui Nicodim: «Trebuie să vă nașteți din nou». Aceia care au pe Hristos domnind înăuntrul ființei lor nu vor simți nicio dorință de a imita fastul lumii. Ei vor purta peste tot standardul crucii, dând totdeauna mărturie despre scopuri mai înalte, teme mai nobile decât acelea de care este absorbită lumea. Îmbrăcămintea noastră, locuințele noastre, vorbirea noastră trebuie să mărturisească despre consacrarea noastră lui Dumnezeu. Ce putere i-ar însoți pe aceia care ar dovedi astfel că au renunțat la toate pentru Hristos!” – *Ibid*, vol. 5, p. 189 (subcap. *Lumea în biserică*).

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 31 ianuarie

1. Datorită faptelor sale bune, cum se privea Nicodim pe sine?
2. Cum s-a comportat Nicodim în prezența lui Hristos?
3. Ce înseamnă să fii „născut din nou”?
4. Cum are loc nașterea din nou?
5. Ce schimbare în atitudine are loc ca rezultat al nașterii din nou, și de ce?

Mișcarea Duhului Sfânt

Verset de memorat: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:14, 15)

Recomandare pentru studiu: *Parabolele Domnului Hristos*, p. 95-102 (cap. 7: Asemenea aluatului)

„Privește! O, Privește la Isus și trăiește!” – *Christian Education*, p. 76.

1. ÎNTREBARE DECLANȘATOARE

Duminică 2 februarie

a. Ce întrebare a lui Nicodim arată că inima lui se înmuia? Ioan 3:9.

Ioan 3:9: „Nicodim l-a zis: «Cum se poate face așa ceva?»”

„În realitate, Domnul Isus îi spune lui Nicodim următoarele: Nu controversa te va ajuta în situația ta, nu argumentele vor aduce lumină în sufletul tău. Tu trebuie să ai o inimă nouă, altfel nu poți să discerzi împărăția lui Dumnezeu. Nu o dovadă mai convingătoare te va conduce la o poziție corectă, ci scopurile și motivațiile noi. Tu trebuie să te naști din nou. Până când nu va avea loc această schimbare, care va înnoi toate lucrurile, cele mai puternice dovezi care ar putea fi prezentate ar fi lipsite de orice folos. Lipsa se află în inima ta, totul trebuie să fie schimbat, sau altfel nu poți vedea împărăția lui Dumnezeu.

Pentru Nicodim, aceasta a fost o declarație foarte umilitoare. [...] El nu era suficient de înclinat spre lucrurile spirituale pentru a înțelege semnificația cuvintelor lui Hristos. Totuși Mântuitorul nu a întâmpinat argumentul cu argumente.

În mintea conducătorului pătrundeau câteva raze de adevăr. Cuvintele lui Hristos l-au umplut de uimire și l-au determinat să întrebe: „Cum se poate face așa ceva?” Domnul Isus a răspuns cu o seriozitate adâncă: „Tu ești învățătorul lui Israel, și nu pricepi aceste lucruri?” Cuvintele Sale i-au transmis lui Nicodim lecția că, în loc de a se simți iritat de cuvintele simple ale adevărului și în loc de a-și îngădui să fie ironic, el ar fi trebuit să aibă o părere mult mai umilă cu privire la sine, având în vedere ignoranța lui spirituală. Totuși, Hristos a vorbit cu o demnitate atât de solemnă, iar înfățișarea și tonul vocii Sale au exprimat o dragoste atât de fierbinte față de el, încât Nicodim nu s-a simțit ofensat, ci a înțeles situația umilă în care se afla.” – *Mărturii pentru pastori*, p. 368, 369 (subcap. *Sub care steag?*).

a. Cu ce se mândreau fariseii? Luca 18:9-12.

Luca 18:9-12: „A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți. «Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu și altul, vameș. Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari, sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.'»”

„Evreii fuseseră chemați primii în via Domnului, și din cauza aceasta ei erau mândri și încrezători în propria neprihănire. Anii lor îndelungați de slujire ei îi considerau ca dându-le un drept de a primi o răsplătă mai mare decât alții. Nimic nu era pentru ei mai exasperant decât o aluzie că neamurile ar fi admise la privilegiile egale cu ei în lucrurile lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului*, p. 400 (cap. 28, Răsplata harului).

b. Cum a ilustrat Hristos lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii? Ioan 3:8.

Ioan 3:8: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”

„Vântul se aude prin ramurile pomilor, fremătând printre frunze și flori, dar nu se vede și nimeni nu știe de unde vine sau unde se duce. Tot așa este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Nu poate fi explicată mai mult decât mișcarea vântului. Cineva poate să nu fie în stare să spună timpul sau locul anumit sau să urmărească toate amănunțele din procesul convertirii, dar lucrul acesta nu dovedește că el nu este convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca și vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 172 (cap. 16: În templul Său).

c. Cum se fixează în inimă impresiile divine? Isaia 30:21; Ieremia 42:3; Matei 16:17.

Isaia 30:21: „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: «Iată drumul, mergeți pe el!», când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.”

Ieremia 42:3: „Binevoiască Domnul Dumnezeuul tău să ne arate drumul pe care trebuie să mergem și să ne spună ce avem de făcut!”

Matei 16:17: „Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri.»”

„Puțin câte puțin, poate fără ca primitorul lor să-și dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot fi primite prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului de la un predicator. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. Mulți numesc aceasta o convertire bruscă, dar ea este rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, un proces răbdător, prelungit.” – Ibid.

„Permiteți inimilor voastre să fie înmuiate și supuse Spiritului lui Dumnezeu. Lăsați ca sufletele înghețate să se topească sub lucrarea Duhului Sfânt.” – *Letters and Manuscripts*, vol. 12, Letter 53, 1897.

3. DOVADA NAȘTERII DIN NOU

Marti 4 februarie

a. Cum este lucrarea interioară a Duhului Sfânt demonstrată în afară? Galateni 5:22-25.

Galateni 5:22-25: „*Roadă Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.*”

„Cu toate că vântul nu se vede, el produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Duhului asupra sufletului se va descoperi în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui salvatoare. Când Duhul lui Dumnezeu ia inima în stăpânire, el transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umiliința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 173 (cap. 16: În templul Său).

b. Când primește o persoană binecuvântarea transformării? Romani 10:9, 10; 1 Ioan 1:9.

Romani 10:9, 10: „*Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.*”

1 Ioan 1:9: „*Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.*”

„Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară din curțile de sus. Binecuvântarea vine atunci când, prin credință, sufletul se predă lui Dumnezeu. Atunci, acea putere pe care nici un ochi omenesc nu o poate vedea, creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu.” – Ibid.

„Dacă Duhul Sfânt modelează și șlefuește inima voastră în fiecare zi, atunci veți avea puterea divină de a înțelege caracterul împărăției lui Dumnezeu. Nicodim a primit învățătura Domnului Hristos și a ajuns un credincios adevărat.” – *Mărturii pentru pastori*, p. 369 (subcap. *Sub care steag?*).

c. Cum ilustrează Hristos acest proces? Matei 13:33.

Matei 13:33: „Le-a spus o altă pildă, și anume: «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un aluat pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsurii de făină de grâu, până s-a dospit toată plămădeala.»”

„Plămădeala ascunsă în făină lucrează în mod invizibil ca să prindă întreaga masă în procesul de creștere; tot astfel, aluatul adevărului lucrează în mod tainic, liniștit și continuu, ca să transforme sufletul. Înclinațiile naturale sunt domolite și supuse. Gânduri noi, simțăminte noi, motive noi, sunt sădite în ființa noastră. Un nou standard al caracterului, viața Domnului Hristos, ne este pus înainte. Minte este schimbată; talentele sunt puse la lucru într-un nou mod. Omul nu este dotat cu noi capacități, dar cele pe care le are sunt sfințite. Conștiința este trezită. Suntem atunci înzestrați cu trăsături de caracter care ne fac în stare să slujim lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 98 (cap. 7: *Asemenea aluatului*).

4. O ILUSTRĂȚIE FAMILIARĂ

Miercuri 5 februarie

a. Cum a ilustrat Hristos crucificarea Sa care avea să se întâmple curând? Ioan 3:14, 15.

Ioan 3:14, 15: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

„[Ioan 3:14, 15 citat.] Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul șarpelui înălțat îi explica misiunea Mântuitorului. Pe când poporul Israel murea din cauza mușcăturii șerpilor înfocați, Dumnezeu îl învățase pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l înalțe în mijlocul adunării. După aceea, s-a dat de veste în toată tabăra că toți cei care vor privi la șarpe vor trăi. Oamenii știau bine că, în sine, șarpele n-avea nicio putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vină ca Mântuitor al lor. (Romani 8:3). Mulți israeliți considerau că serviciul slujbelor și jertfelor avea în sine puterea de a-i elibera de păcat, dar Dumnezeu dorea să-i învețe că acesta n-avea mai mare valoare decât acel șarpe de aramă. Rolul lui era de a îndruma mintea spre Mântuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor, fie că era vorba de iertarea păcatelor, ei nu puteau face nimic altceva pentru ei înșiși, decât să își

arate credința în Darul lui Dumnezeu. Ei trebuia să privească și să trăiască.”
– *Hristos, Lumina Lumii*, p. 174 (cap. 16: *În templul Său*).

**b. În ciuda mijloacelor puse la dispoziție, de ce au murit unii?
1 Corinteni 10:9; Evrei 3:12.**

1 Corinteni 10:9: „Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi.”

Evrei 3:12: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.”

„Mulți dintre israeliți nu vedeau niciun ajutor în remediul rânduit de Cer. Morții și muribunzii zăceau de jur împrejurul lor, și ei știau că fără ajutor divin, însăși propriul lor destin era sigur, dar ei au continuat să se plângă de rănilor, de durerile și de moartea lor sigură, până când li s-a dus puterea și ochii le-au devenit sticloși, în timp ce ei ar fi putut să fie vindecați într-o clipă.” – *Patriarhi și profeți*, p. 432 (cap 38: „Călătoria în jurul Edomului”)

c. Dacă vrem să fim salvați, încotro trebuie să privim? Evrei 6:19, 20.

Evrei 6:19, 20: „Pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut «Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec».”

„Efectele fatale ale păcatului pot fi înlăturate numai prin mijloacele rânduite de Dumnezeu. Izraeliții își salvau viața privind la șarpele care fusese înălțat. Această privire cerea credință. Ei trăiau pentru că aveau încredere în Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că se încredeau în mijlocul rânduit pentru însănătoșirea lor. Tot astfel, păcătosul trebuie să privească la Domnul Hristos și să trăiască. El primește iertarea prin credința în jertfa ispășitoare. [...] Domnul Hristos are în Sine Însuși putere și virtute să-l vindece pe păcătosul pocăit.” – *Ibid*, p. 431 (cap 38: „Călătoria în jurul Edomului”).

5. MENȚINÂNDU-NE OCHII AȚINTIȚI

Joi 6 februarie

a. Ce lecție înțeleasă mai apoi de Nicodim trebuie să asimilăm și noi, și să o menținem mereu în mințile noastre? Efeseni 2:8; Luca 13:20, 21.

Efeseni 2:8: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.”

Luca 13:20, 21: „El a zis iarăși: «Cu ce voi asemenea Împărăția lui Dumnezeu? Se aseamănă cu aluatul pe care l-a luat o femeie și l-a pus în trei măsuri de făină, până s-a dospit toată.»”

„Se pune adesea întrebarea: „Atunci, de ce sunt atât de mulți care pretind a crede în Cuvântul lui Dumnezeu, dar la care nu se vede nici o schimbare, nici o reformă în cuvinte, în spirit și-n caracter? De ce sunt totuși așa de mulți care nu suportă opoziția față de scopurile și planurile lor, și care dau pe față un temperament nesfânt, ale căror cuvinte sunt aspre, poruncitoare și pătimașe?” În viața lor se manifestă aceeași iubire de sine, aceeași îngăduință egoistă, același temperament, aceeași vorbire repezită, cum se vede în viața celor lumești. Există aceeași mândrie susceptibilă, aceeași îngăduință față de înclinațiile naturale, aceeași perversitate de caracter, ca și când adevărul le-ar fi cu totul necunoscut. Motivul este acela că unii ca aceștia nu sunt convertiți. Ei nu au ascuns aluatul adevărului în inimă. Acesta n-a avut ocazia să-și facă lucrarea sa. Tendințele lor spre rău, naturale și cultivate, n-au fost supuse puterii sale transformatoare. Viețile lor dau pe față absența harului Domnului Hristos, necredință în puterea Sa de transformare a caracterului.

«Astfel, credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.» (Romani 10:17). Sfintele Scripturi sunt principalul mijloc folosit în lucrarea de transformare a caracterului. Domnul Hristos Se ruga: «Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul». Dacă este cercetat și trăit, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează asupra inimii, supunând orice trăsătură de caracter nesfințită. Duhul Sfânt vine să convingă de păcat, iar credința care ia naștere în inimă lucrează prin dragostea lui Hristos, făcându-ne după chipul Său la corp, suflet și spirit. Atunci Dumnezeu ne poate folosi ca să facem voia Sa. Puterea ce ne-a fost dată lucrează dinăuntru în afară, făcându-ne în stare să facem cunoscut și altora adevărul ce ne-a fost împărtășit.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 99, 100 (cap. 7: Asemenea aluatului).

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 7 februarie

1. Care era principala caracteristică a fariseilor în zilele lui Isus?
2. Explicați cum suntem noi refăcuți în asemănare cu Hristos.
3. Cum se manifestă transformarea inimii?
4. Explicați simbolul șarpelui înălțat.
5. Cum descopere parabola aluatului creșterea în harul lui Dumnezeu?

Isus și Ioan Botezătorul

Verset de memorat: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”
(Ioan 3:30)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 721-729: „Lucrători ai cauzei lui Dumnezeu”.

„Ioan Botezătorul a fost numit de către Mântuitorul nostru ca fiind cel mai mare dintre profeți. Și cu toate acestea, ce contrast între limbajul acestui om al lui Dumnezeu și acela al multora care mărturisesc a fi slujitori ai crucii! Când a fost întrebat dacă este Hristos, Ioan a declarat despre sine că nu este vrednic nici să-i dezlege cureaua încălțămintelor Lui!” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 224: „Un apel”.

1. O PROBLEMĂ PRINTRE UCENICI

Duminică 9 februarie

a. Ce întrebare a apărut printre ucenicii lui Ioan și iudei? Ioan 3:25

Ioan 3:25: „Între ucenicii lui Ioan și între un iudeu s-a iscat o neînțelegere cu privire la curățire.”

„Ucenicii lui Ioan priveau cu gelozie popularitatea crescândă a lui Isus. Ei erau porniți să critice lucrarea Lui și, nu peste multă vreme, au găsit ocazia. Între ei și iudei a început o discuție cu privire la botez, dacă are vreo putere de a curăți sufletul de păcat; ei susțineau că botezul lui Isus se deosebea cu totul de al lui Ioan. În curând, au început să se certe cu ucenicii lui Hristos în privința formulării cuvintelor ce trebuia să fie rostite la botez și, în cele din urmă, și cu privire la dreptul lui Isus să boteze.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 178, cap. 18 „Trebuie ca El să crească”.

b. Cum și-au exprimat ucenicii lui Ioan gelozia față de lucrarea lui Hristos – și ce răspuns nobil le-a dat el? Ioan 3:26, 27.

Ioan 3:26, 27: „Au venit deci la Ioan și i-au zis: „Învățătorule, Cel ce era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți oamenii se duc la El. Drept răspuns, Ioan i-a zis: „Omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.”

„Din fire, Ioan avea defectele și slăbiciunile caracteristice oamenilor, dar atingerea iubirii dumnezeiești îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism și de ambiție și mult deasupra miasmelor geloziei. El nu a arătat nicio simpatie față de nemulțumirea ucenicilor săi, ci le-a arătat cât de clar înțelegea legăturile sale cu Mesia și cu câtă voie bună îl primise pe Acela pentru care pregătise calea.” – *Ibid*, p. 179.

a. Cum a demonstrat Ioan că își înțelesese misiunea? Ioan 3:28, 29.

Ioan 3: 28, 29: „Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină.”

„Ioan s-a prezentat ca un prieten care lucra ca sol între cei doi logodnici, pregătind calea pentru căsătorie. Când mirele și-a primit mireasa, misiunea prietenului a încetat. El s-a bucurat de fericirea acelora pentru unirea cărora a stăruit. Tot așa și Ioan fusese chemat să-i îndrepte pe oameni la Isus și el avusese bucuria de a fi martor la succesul lucrării Mântuitorului.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 179, cap. 18: „Trebuie ca El să crească”.

b. Descrieți lucrarea lui Ioan – și pe a noastră. Ioan 1:23, 29.

Ioan 1:23, 29: „,Eu', a zis el, ,sunt glasul celui ce strigă în pustie: 'Neteziți calea Domnului', cum a zis prorocul Isaia.' [...] A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: ,Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!'"

„Privind în credință la Mântuitorul, Ioan se ridicase până la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să-i atragă pe oameni la sine, ci să înalțe sufletele lor mai sus și tot mai sus, până ce ele urma să găsească odihnă la Mielul lui Dumnezeu. El nu fusese decât un glas, un strigăt în pustie. Acum, cu bucurie, el a acceptat tăcerea și rămânerea în umbră, ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către Lumina vieții.

Acea care sunt sinceri în chemarea lor ca soli pentru Dumnezeu nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine se va pierde în iubirea pentru Hristos. Nicio rivalitate nu va mânji scumpa lucrare a Evangheliei. Ei vor recunoaște că lucrarea lor este aceea de a proclama la fel ca Ioan Botezătorul: ,Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.' (Ioan 1:29). Ei vor înălța pe Isus și împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălțat. ,Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să învierez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.' (Isaia 57:15).” – Ibid.

„Nu căutați propria voastră plăcere și conveniență, ci căutați să cunoașteți și să faceți voia lui Dumnezeu. Întrebați-vă fiecare 'Nu pot îndruma un suflet spre Mielul lui Dumnezeu care îndepărtează păcatul lumii? Nu pot aduce mângâiere unui om disperat? Nu pot fi calea prin care un suflet este salvat în Împărăția lui Dumnezeu?'. Vrem ca Duhul Sfânt să miște în mod profund inimile noastre pentru ca să nu fim capabili să ne asigurăm doar pentru noi înșine veșmintele albe, ci să influențăm și pe alții, astfel încât numele lor să fie trecute în cartea vieții, pentru a nu fi șterse niciodată.” – *Historical Sketches*, p. 140.

**a. Cum a reacționat majoritatea poporului la mesajul lui Hristos?
Ioan 3:32.**

Ioan 3:32: „El mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui.”

„Ucenicii lui Ioan spuneau că toți oamenii veneau la Hristos; dar, având o viziune mai clară, Ioan a zis: ‚Nimeni nu primește mărturia Lui’. Așa de puțini erau dispuși să-L accepte ca Mântuitor din păcat. Dar ‚cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.’ (Ioan 3:33) – Hristos, Lumina Lumii, p. 181, cap. 18: „Trebuie ca El să crească”.

b. Asupra cui este revărsat darul Duhului Sfânt? Ioan 3:34.

Ioan 3:34: „Căci Acela pe care L-a trimis Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-L dă Duhul cu măsură.”

„Noi putem primi lumina cerească numai în măsura în care suntem gata să fim goliți de eul nostru. Nu putem înțelege caracterul lui Dumnezeu, nici nu putem primi pe Hristos în credință, decât atunci când suntem dispuși să aducem orice gând ca rob al ascultării de Hristos. Tuturor acelor care procedează astfel, li se dă Duhul Sfânt fără măsură. În Hristos «locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El.» (Coloseni 2:9, 10)” – Ibid.

**c. Cum este descoperită mai departe în Scriptură, cheia primirii unei
măsuri mai mari din Duhul Sfânt? Ioan 14:15-17; Fapte 5:32.**

Ioan 14:15-17: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.”

Fapte 5:32: „Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.”

„Noi nu trebuie doar să zicem: ‚Cred’, ci să practicăm adevărul. Prin conformarea față de voia lui Dumnezeu, noi dovedim, prin cuvintele noastre, prin purtarea noastră și prin caracterul nostru, legătura noastră cu El. Ori de câte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața lui va fi adusă în ascultare de Lege, la o deplină ascultare. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina Cuvântului studiată cu băgare de seamă, glasul conștiinței, ostenele Spiritului, produc în inimă adevărata iubire față de Hristos, care S-a dat ca preț de răscumpărare a ființei în ascultare. Linia de demarcație va fi clară și distinctă între aceia care-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Sale, și aceia care nu-L iubesc și disprețuiesc preceptele Sale.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 91, Secțiunea 2 – *Lucrarea evanghelistică*, subcap. *Botezul – Pregătirea pentru botez*.

a. De ce este important să înțelegem pasul pe care îl facem pentru Hristos atunci când ne decidem să fim botezați? Ioan 3:36.

Ioan 3:36: „Cine crede în Fiul are viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.”

„Lipsit de Hristos, botezul, ca oricare altă slujbă, este o formă fără valoare.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 181, cap. 18: „Trebuie ca El să crească”.

„Nu este nevoie de dezbateri ca să știm dacă botezul lui Hristos sau al lui Ioan curăță de păcate. Harul lui Hristos este cel care dă viață sufletului.” – *Ibid.*

„Numai prin Hristos se poate obține nemurirea. Isus a spus: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața”. (Ioan 3:36). Orice om poate ajunge în posesia acestei binecuvântări prețioase, dacă împlinește condițiile. Toți aceia care, „prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea”, vor primi „viața veșnică”. (Romani 2:7).” – *Tragedia veacurilor*, p. 533, cap. 33: *Prima mare amăgire*.

„Botezul este o foarte solemnă renunțare la lume. Aceia care sunt botezați în întreitul Nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, declară public, chiar de la intrarea lor în viața de creștin, că au părăsit serviciul lui Satan și au devenit membri ai familiei împărătești, copii ai Împăratului ceresc.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 91, secțiunea *Lucrearea Evanghelistică*, subcap. *Botezul*.

b. Explicați cuvintele uluitoare ale lui Ioan Botezătorul, care demonstrează profunzimea angajamentului real simbolizat prin botez? Luca 3:7, 8.

Luca 3:7, 8: „Ioan zicea, dar, noroadelor care veneau să fie botezate de el: „Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți, dar, roade vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‘Avem pe Avraam ca tată!’ Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.”

„Ioan a pus toporul la rădăcina copacului. El a muștrat păcatul, fără frică de consecințe, pregătind calea pentru Mielul lui Dumnezeu.

Irod era afectat în timp ce asculta mărturiile puternice și tăioase ale lui Ioan, și cu interes profund el se întreba ce ar trebui să facă pentru a-i deveni ucenic. Ioan cunoștea faptul că el avea să se căsătorească cu soția fratelui său, în timp ce soțul ei încă trăia, și cu credințioșe i-a spus lui Irod că acest lucru reprezenta o nelegiuire.” – *Scrieri timpurii*, p. 154 (*Prima venire a lui Hristos*).

„Ioan Botezătorul a muștrat păcatul atât în bărbați cu ocupații umile, cât și în bărbați de un înalt nivel social. El a declarat împăraților și nobililor adevărul, fie că aceștia îl ascultau sau îl respingeau. A vorbit în mod personal și fără ocolișuri.” – *Solii alese*, vol. 2, p. 149 (cap. 15: *Avertismentul va fi auzit*).

a. Ce a făcut Isus după ce a realizat că fariseii căutau să creeze o criză între El și Ioan? Ioan 4:1-3.

Ioan 4:1-3: „Domnul a aflat că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan. Însă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui. Atunci a părăsit Iudeea și S-a întors în Galileea.”

„Isus știa că [fariseii] nu vor cruța niciun mijloc de a crea neînțelegeri între ucenicii Săi și ai lui Ioan. El știa că furtuna care se apropia urma să smulgă pe unul dintre cei mai mari profeți din câți au fost dați vreodată lumii. Din dorința de a evita orice ocazie de neînțelegeri sau de ceartă, El Și-a oprit în liniște lucrarea și S-a retras în Galileea. Și noi, rămânând credincioși față de adevăr, trebuie să evităm orice lucru care ar duce la dezbinare și la înțelegere greșită. Căci ori de câte ori se ivește așa ceva, urmarea nu este decât pierderea de suflete. Oriunde se ivesc împrejurări care amenință să ducă la dezbinare, trebuie să urmărim pilda lui Isus și a lui Ioan Botezătorul.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 181, cap. 18: „Trebuie ca El să crească”.

b. Ce ar trebui să învățăm din atitudinea lui Ioan, prin care a soluționat criza? Ioan 3:30.

Ioan 3:30: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”

„Ca și ucenicii lui Ioan, mulți gândesc că succesul lucrării depinde de primul lucrător. Atenția este legată de om, în loc să fie legată de Dumnezeu, începe gelozia și lucrarea lui Dumnezeu este mânjită. Cel care este onorat în felul acesta necuvenit, este ispitit să cultive încrederea în sine. El nu-și dă seama că depinde de Dumnezeu. Oamenii sunt învățați să se încreadă în om pentru călăuzire; în felul acesta, cad în rătăcire și ajung departe de Dumnezeu.

Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să poarte chipul și amprenta omească. Din timp în timp, Dumnezeu va scoate la iveală oameni prin care se pot realiza mai bine planurile Lui. Fericiți sunt aceia care sunt atunci gata să spună împreună cu Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.” – *Ibid*, p. 182.

- 1. De ce au devenit ucenicii lui Ioan geloși pe lucrarea lui Hristos?**
- 2. Ce a declarat Ioan ucenicilor săi?**
- 3. Cu ce scop este oferit darul Duhului Sfânt?**
- 4. Cum își împlinește botezul adevăratul său obiectiv?**
- 5. Ce au făcut Isus și Ioan când au realizat pericolul unei crize între ucenicii lor?**

Isus și femeia samariteană

Verset de memorat: „Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 4:14).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 4, p. 384-387, cap. *Mărturii pentru biserică, Judecata*.

„Acela care caută să-și stingă setea la fântânile acestei lumi, va bea numai ca să înseteze iarăși. Pretutindeni, oamenii sunt nemulțumiți. Ei tânjesc după ceva care să le umple lipsa din suflet. Unul singur este Cel care le poate împlini această lipsă. Nevoia lumii „Cel pe care-L doresc toate popoarele”, este Hristos.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 187, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

1. ISUS ÎN SIHAR

DUMINICĂ 16 februarie

a. În drumul Său către Galileea, unde s-au oprit Hristos și ucenicii Săi? Ioan 4:6.

Ioan 4:6: „Acolo se afla fântâna lui Iacov. Isus, ostent de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea.”

„Când S-a așezat pe marginea fântânii, Isus era slăbit de foame și sete. Călătoria începută dis-de-dimineață fusese îndelungată și acum soarele de la amiază îl toropise. Setea Lui creștea și mai mult gândindu-Se la apa rece și înviorătoare, atât de aproape și, cu toate acestea, atât de inaccesibilă pentru El, deoarece n-avea nici frânghie, nici vas, iar fântâna era adâncă. El era la fel ca ceilalți oameni și aștepta ca cineva să vină să scoată apă.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 183, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Cine a venit la fântână și ce favoare a cerut Isus de la ea? Ce ar trebui să învățăm din acest lucru? Ioan 4:7.

Ioan 4:7: „A venit o femeie din Samaria să scoată apă. „Dă-Mi să beau”, i-a zis Isus.”

„Ura dintre iudei și samariteni o oprea pe femeie să-l facă un bine lui Isus, dar Mântuitorul căuta o cheie către inima aceasta, și, cu tactul izvorât din iubirea divină, El a cerut, nu a oferit, o favoare. Un dar oferit ar fi fost refuzat, dar încrederea trezește încredere. Împăratul cerului a venit la această

ființă disprețuită, cerându-i un serviciu. Acela care a făcut oceanul, care stăpânește apele adâncului celui mare, Acela care a deschis izvoarele și pâraiele pământului Se odihnea de oboseala Sa la fântâna lui Iacov și depindea de bunăvoința unui străin pentru a primi apă în dar.” – Ibid, p.184.

2. UN TIP DIFERIT DE APĂ

Luni 17 februarie

a. Cum a atras Isus atenția femeii către darul salvării? Ioan 4:10.

Ioan 4:10: „Drept răspuns, Isus i-a zis: ‚Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-Mi să beau!’, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.”

„Apa la care se referea Domnul Hristos era descoperirea harului Său în Cuvântul Său; Duhul Său, învățătura Sa constituie un izvor îndestulător pentru fiecare suflet. Orice altă sursă la care ar apela cineva se va dovedi nesatisfăcătoare. Dar cuvântul adevărului este asemenea râurilor răcoroase ale Libanului, care sunt întotdeauna satisfăcătoare. În Domnul Hristos este plinătatea unei bucurii nesfârșite.” – *Mărturie pentru pastori*, p. 390, cap. 14: *Apeluri pentru adevăr și credincioșie* – subcap. *Valoarea Domnului Hristos pentru urmașii Săi*.

b. Care a fost reacția femeii la oferta lui Hristos? Ioan 4:11, 12.

Ioan 4:11, 12: „ ‚Doamne’, l-a zis femeia, ‚n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?’”

„Înțelegerea femeii nu cuprindea ceea ce spunea Hristos; ea presupunea că El vorbea despre fântâna de lângă ei.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 140.

c. Cum a făcut Hristos diferența dintre un tip de apă și un altul – și cum ne binecuvântează și pe noi acest mesaj? Ioan 4:13, 14; Apocalipsa 22:17.

Ioan 4:13, 14: „Isus i-a răspuns: ‚Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.’”

Apocalipsa 22:17: „Și Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude să zică: ‚Vino!’ Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!’”

„Trebuie să cultivăm iubirea și recunoștința, trebuie să privim la Domnul Isus și să fim schimbați după chipul Său. Rezultatul acesteia va fi o mai mare încredere, speranță, răbdare și curaj. Vom bea din apa vieții, despre care

Domnul Hristos i-a vorbit femeii din Samaria. El a spus: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: ‘Dă-Mi să beau!’ tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie... Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.’ Apa aceasta reprezintă viața lui Hristos, și fiecare suflet trebuie să o aibă, intrând într-o legătură vie cu Dumnezeu. Atunci, încrederea binecuvântată, recunoșcătoare și umilă va fi un principiu statornic în suflet. Teama izvorâtă din neîncredere va fi spulberată de o credință vie. Noi vom contempla caracterul Aceluia care ne-a iubit mai întâi.” – *Mărturii pentru pastori*, p. 226, cap. 9: *Lucrători conduși de Dumnezeu* – subcap. *Umilința*.

3. APA VIE

Marți 18 februarie

a. Cum a arătat femeia samariteană că încă nu înțelegea cuvintele lui Hristos? Ioan 4:15.

Ioan 4:15: „Doamne’, l-a zis femeia, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot.”

„Harul dumnezeiesc, pe care numai El îl poate da, este ca o apă vie, care curăță, înviează și dă putere sufletului.

Isus nu voia să spună că o singură înghițitură de apă ar fi îndestulătoare pentru primitor. Acela care gustă o dată din iubirea lui Hristos, va dori mereu să mai primească din ea și nu mai caută nimic altceva. Bogățiile, onorurile și plăcerile lumii nu-l mai atrag. Strigătul continuu al inimii sale este: ‚Mai mult din Tine’. Iar Acela care îi descoperă sufletului nevoile sale este gata să-i aline foamea și setea. Toate proviziile și tot ajutorul omenesc vor da greș. Rezervoarele se vor goli, lacurile vor seca, dar Mântuitorul este o fântână care nu seacă. Putem să bem și iar să bem și de fiecare dată provizia este înnoită. Acela în care locuiește Hristos are în sine însuși o fântână de binecuvântări — ‚un izvor de apă din care va țâșni viața veșnică’. Din acest izvor, poate scoate tărie și har pentru toate nevoile.” - *Hristos, Lumina Lumii*, p. 187, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Asemenea femeii samaritene și a pelerinilor din pustie în Exod, cum eșuăm noi adesea să recunoaștem minunatul har care se revarsă de la Hristos? Psalmi 78:15, 16, 19, 20 (p.p.); 114:7, 8.

Psalmi 78:15, 16: „A despicat stânci în pustie și le-a dat să bea ca din niște valuri cu ape multe. A făcut să țâșnească izvoare din stânci și să curgă ape ca niște râuri.”

Psalmi 78:19, 20: „Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: ‚Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie? Iată că El a lovit stâncă de au curs ape și s-au vărsat șiroaie.‛

Psalmi 114:7, 8: „Da, cutremură-te, pământule, înaintea Domnului, înaintea Dumnezeului lui Iacov, care preface stâncă în iaz și cremenea în izvor de ape.”

„Moise a lovit stâncă, dar Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care, învăluit în stâlpul de nor, a stat alături de Moise și a făcut să curgă apa dătătoare de viață. Nu numai Moise și bătrânii, ci întreaga adunare a poporului Israel, care stătea la distanță, au văzut slava Domnului; dacă norul ar fi fost îndepărtat, ei ar fi fost nimiciti de strălucirea Sa care locuia în el.” – *Patriarhi și Profeți*, p. 298, cap. 26: *De la Marea Roșie la Sinai*.

„Prezența plină de har a lui Hristos în Cuvântul Său vorbește întotdeauna sufletului, reprezentându-L pe El ca fiind izvorul de apă vie, care înviează sufletul însetat. Este privilegiul nostru să avem un Mântuitor viu și prezent. El este sursa puterii spirituale puse înăuntrul nostru, iar puterea Sa se va revărsa în afară prin cuvinte și fapte, înviorându-i pe toți cei ce se află în sfera noastră de influență și trezind în ei aspirații și dorințe după putere și curăție, după sfințenie și pace și după acea bucurie care nu aduce nicio întristare odată cu ea. Acesta este rezultatul locuirii lăuntrice a Mântuitorului.” – *Mărturii pentru pastori*, p. 390, cap. 14: *Apeluri pentru adevăr și credincioșie* – subcap. *Valoarea Domnului Hristos pentru urmașii Săi*.

4. ISUS ÎNCEPE SĂ ÎȘI DEZVĂLUIE IDENTITATEA 19 februarie

a. Ce subiect nou a introdus Isus în conversația Sa cu femeia samaritană – și cum a răspuns ea? Ioan 4:16, 17 (prima parte).

Ioan 4:16, 17 (prima parte): „Du-te’, i-a zis Isus, de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.’ Femeia l-a răspuns: ‚N-am bărbat.’”

„Isus a schimbat acum abrupt conversația. Înainte ca ființa aceasta să primească darul pe care El tânjea să i-l dea, trebuia ca ea să recunoască păcatul și pe Mântuitorul său. ‚Du-te’, i-a zis El, de cheamă pe bărbatul tău și vino aici.’ Ea a răspuns: ‚N-am bărbat’. În felul acesta, ea spera să evite orice întrebări în direcția aceasta.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 187, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Cum a completat Hristos răspunsul ei și ce ne amintește acest lucru cu privire la faptul că El știe totul despre noi? Ioan 4:17 (ultima parte), 18; Psalmi 139:7, 8, 11, 12.

Ioan 4:17 (ultima parte), 18: „Isus i-a zis: ‚Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul.’”

Psalmi 139:7, 8, 11, 12: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; ... Dacă voi zice: ‚Cel puțin întunericul mă va acoperi și se va face noapte lumina dimprejurul meu’, iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine, ci noaptea strălucește ca ziua și întunericul, ca lumina.”

„Măreția lui Dumnezeu este pentru noi de necuprins. ‚Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri’ (Psalmii 11:4); cu toate acestea, prin Duhul Său, El este prezent pretutindeni. El are o cunoaștere intimă a tuturor lucrărilor mâinilor Sale și un interes personal față de acestea.” – *Educație*, p. 187, *Biblia ca educator, Știința și Biblia*.

„Îngeri cerești examinează lucrarea pusă în mâinile noastre, iar acolo unde a fost o îndepărtare de la principiile adevărului, în rapoarte este scris: ‚găsit ușor’.” – *Îndrumarea copilului*, p. 154, Secțiunea 7 – *Dezvoltând calități creștine, Onestitate și integritate*.

„Legea lui Dumnezeu atinge atât sentimentele și motivațiile, cât și faptele. Ea descoperă secretele inimii, străfulgerând lumină asupra lucrurilor mai înainte îngropate în întuneric. Dumnezeu cunoaște fiecare gând, fiecare scop, fiecare plan, fiecare motiv. Cărțile cerului înregistrează păcatele care ar fi putut fi comise dacă ar fi existat oportunitatea. Dumnezeu va pune fiecare lucrare sub judecată. Prin legea Sa, El măsoară caracterul fiecărui om. Așa cum artistul transferă caracteristicile feței pe pânză, tot așa sunt trecute caracteristicile caracterului fiecărui individ în cărțile cerului. Dumnezeu are o fotografie perfectă a fiecărui caracter, iar aceasta este comparată cu legea Sa. El îi descoperă omului defectele care îi mânjesc viața, și îl cheamă să se căiască și să se întoarcă de la păcat.” – *The SDA Bible Commentary* [E. G. White Comments], vol. 5, p. 1085.

5. ISUS SE DEZVĂLUIE CA MÂNTUITOR

Joi 20 februarie

a. Ce a realizat într-un final femeia de la fântână? Ioan 4:19. A fost această recunoaștere suficientă?

Ioan 4:19: „Doamne, I-a zis femeia, ‚văd că ești proroc.’”

„Ascultătoarea s-a cutremurat. O mână misterioasă întorcea paginile din istoria vieții ei și scotea la iveală lucrurile pe care ea sperase să le țină ascunse pentru totdeauna. Cine era Acela care putea să citească tainele vieții ei? I-au venit în minte gânduri cu privire la veșnicie, la judecata viitoare, când toate cele ascunse acum, vor fi descoperite. În lumina aceasta, conștiința ei s-a trezit.

Nu putea să nege nimic; dar a încercat să ocolească orice aluzie cu privire la un subiect atât de neplăcut. Cu adânc respect, I-a zis: ‚Doamne, văd că ești proroc’. Atunci, nădăjduind să-și aducă la tăcere conștiința, s-a îndreptat

spre probleme de controversă religioasă. Dacă Acesta era cu adevărat un profet, fără îndoială că putea să-i dea îndrumări asupra acestor probleme, care fuseseră atât de mult discutate.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 187, 188, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Când femeia a manifestat speranță în venirea lui Mesia, ce i-a spus Isus? Ioan 4:25, 26.

Ioan 4:25, 26: „„Știu’, I-a zis femeia, ,că are să vină Mesia (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.’ Isus i-a zis: ,Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.”

„Chemarea Evangheliei nu trebuie să fie restrânsă și prezentată numai câtorva aleși, despre care noi credem că ne-ar face onoare dacă ar primi-o. Solia trebuie să fie adresată tuturor. Oriunde se găsesc inimi deschise pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învățătură. El le descoperă pe Tatăl și închinarea plăcută Aceluia care citește inima. Pentru unii ca aceștia, El nu vorbește în pilde. Atât lor, cât și femeii la fântână, El le zice: ,Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.’” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 194, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 21 februarie

1. De ce nu a făcut Hristos niciodată o minune pentru Sine?
2. Ce resursă a folosit Isus pentru a o conduce pe femeia samaritană la Evanghelie?
3. Ce a spus Învățătorul cu privire la apa vieții?
4. De ce a menționat Isus viața personală a femeii samaritene?
5. Numiți o promisiune asociată cu venirea lui Mesia.

Centrul educațional „Copii de caracter”, din România

„În general, educația timpurie a tinerilor modelează caracterul acestora pentru întreaga viață.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, p. 135, cap. *Educație adecvată*.

Inspirația ne mărturisește despre o experiență încurajatoare când „adunările pentru copii sau grădinițele biblice au realizat o lucrare bună. Lecțiile prezentate sunt repetate de copii în casele lor, iar mamele își arată interesul, pregătindu-i pe copii cu grijă pentru școală. Majoritatea sunt copii ai căror părinți nu fac parte din biserica noastră.” – *Evangelizare*, p. 583, Secțiunea 17 – *Lucrarea pentru cei din categoriile sociale speciale, Lucrarea de evangelizare pentru copii*.

Centrul educațional „Copii de caracter” a fost fondat în anul 2019 în Făgăraș, un oraș de munte din România. Copii între 2 și 5 ani se dezvoltă frumos aici. Pe lângă activitățile specifice vârstei, ei învață istorii din Biblie, [învață] să se roage, să cânte și să facă din Dumnezeu prietenul lor. Chiar atât de mici cum sunt, ei înțeleg că Dumnezeu deține controlul și învață să Îi ceară ajutor pentru problemele lor. Caracterul lor este dezvoltat pe zi ce trece. Prin harul lui Dumnezeu putem vedea transformări remarcabile în viețile acestor copii. Pentru viitor, am dori să îi educăm pe acei cărora situația materială nu le permite.

În primul an de activitate am început cu 12 copii; în al patrulea an am avut 32 de copii, 31 dintre ei fiind din afara bisericii. În prezent, activitatea are loc în 4 camere la sediul Uniunii Române, dar acestea devin aglomerate deoarece petițiile de înscriere ajung peste capacitatea noastră. Prin acest lucru înțelegem că Dumnezeu dorește ca noi să continuăm și să dezvoltăm această activitate minunată, astfel venind în contact cu cât mai mulți copii și familii. Așadar, în anul 2021, am cumpărat o bucată de teren în afara orașului și am obținut documentele necesare pentru construire. Acum, fundația este făcută. Suntem mulțumitori lui Dumnezeu pentru că v-a atins inimile – vouă care ați sponsorizat acest proiect până la acest moment și vouă care alegeți să o faceți acum. Prin darul vostru, veți oferi copiilor care nu Îl cunosc pe Dumnezeu o șansă de a veni mai aproape de El și de a primi o educație creștină. Apelăm la bunăvoința voastră și suntem convinși că nu veți rămâne indiferenți, ci ne veți susține în aducerea acestui proiect către o concluzie de succes și ne veți purta în rugăciunile voastre, de asemenea.

Frații și surorile voastre din Uniunea Română

Nașterea unui misionar

Verset de memorat: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p 182-187, cap. *Mutarea la Battle Creek*.

„Isus începuse să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și neamuri și să predice lumii mântuirea. Cu toate că era iudeu, a mers foarte bucuros între samariteni, fără a mai lua în seamă obiceiurile fariseice ale neamului Său.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 193, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

1. VIAȚĂ NOUĂ, PRIORITĂȚI NOI

Duminică 23 februarie

a. Ce a făcut femeia samariteană imediat după ce l-a recunoscut pe Isus ca fiind Mesia? Ioan 4:28, 29.

Ioan 4:28, 29: „Atunci, femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate și a zis oamenilor: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?”

„Femeia fusese umplută de bucurie ascultând cuvintele lui Hristos. Descoperirea minunată aproape că o copleșise. Lăsându-și vasul de apă, s-a întors în cetate, să ducă vestea și altora. Isus cunoștea cauza plecării. Faptul că ea lăsase vasul de apă spunea, fără îndoială, ce efect au avut cuvintele Lui. Dorința arzătoare a sufletului ei era să primească apa vie; ea uitase de ce venise la fântână, uitase de setea Mântuitorului, pe care dorise să o împlinească. Cu inima prea plină de bucurie, ea s-a grăbit să ducă și altora lumina prețioasă pe care o primise.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 191, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Ce au făcut locuitorii din Sihar când au auzit mărturisirea ei? Ioan 4:30.

Ioan 4:30: „Ei au ieșit din cetate și veneau spre El.”

„Cuvintele ei le-au atins inimile. Pe fața ei era o nouă expresie, întreaga ei înfățișare se schimbase. Ei erau interesați să-L vadă pe Isus.” – *Ibid*.

a. Ce le-a spus Isus ucenicilor Săi când i-a văzut pe locuitorii Siharu-lui venind către El? Ioan 4:35-38.

Ioan 4:35-38: „Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o plată și strânge rod pentru viața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci, în această privință, este adevărată zicerea: ‚Unul seamănă, iar altul seceră.‘ Eu v-am trimis să secerati acolo unde nu voi v-ați ostenit; alții s-au ostenit, și voi ați intrat în osteneala lor.”

„ ‚Cine seceră, ‚ a zis El, ‚primește o plată și strânge roada pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp. Căci în această privință este adevărată zicerea: ‚Unul seamănă, iar altul seceră.‘ Aici, Domnul Hristos arată serviciul sfânt datorat lui Dumnezeu de cei ce primesc Evanghelia. Ei trebuie să fie instrumentele Lui vii. El cere o slujire individuală. Și fie că semănăm, fie că secerăm, lucrăm pentru Dumnezeu. Unul seamănă sămânța, altul adună recolta; și amândoi, atât secerătorul, cât și semănătorul, primesc o plată. Ei se bucură de răsplata muncii lor.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 191, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Care a fost efectul mărturisirii femeii despre Hristos – și ce putem învăța din impactul pe care l-a avut ea? Ioan 4:39.

Ioan 4:39: „Mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: ‚Mi-a spus tot ce am făcut.‘”

„Când suntem uniți cu Hristos, avem mintea lui Hristos. Puritatea și iubirea strălucesc în caracter, blândețea și adevărul controlează viața. Chiar expresia firii este schimbată. Locuirea lui Hristos în suflet exercită o putere transformatoare, iar înfățișarea exterioară dă mărturie despre pacea și bucuria care domnesc în interior. Absorbim iubirea lui Hristos așa cum mlădița își ia nutrienții din vie. Dacă suntem altoiți în Hristos, dacă fibră cu fibră suntem uniți cu Vița de vie, vom da dovadă a acestui fapt prin ciorchini bogăți de fructe ale vieții. Dacă suntem conectați la Lumină, vom fi canale de lumină, iar cuvintele și lucrările noastre vor reflecta lumină spre lume. [...]

Prin priveri vom fi schimbați; iar în timp ce medităm la perfecțiunea divinelui Model, ne vom dori să fim cu totul transformați și reînnoiți în conformitate cu imaginea purității Sale. Prin credință în Fiul lui Dumnezeu are loc această transformare în caracter, iar copilul mânia devine copilul lui Dumnezeu. El trece de la moarte la viață; el devine spiritual și discernе lucrurile spirituale. Înțelepciunea lui Dumnezeu îi luminează mintea, iar el este martor la lucrurile minunate care izvorăsc din legea Lui. Când un om este convertit prin adevăr,

lucrarea de transformare a caracterului continuă.” – *Solii alese*, vol. 1, pp. 337, 338 (cap. 51: *Uniți în viața divină*).

3. PREZENȚA LUI ISUS ÎN SAMARIA

Marți 25 februarie

a. Ce rugăminte l-au făcut samaritenii lui Isus și de ce? Ioan 4:40.

Ioan 4:40: „Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile.”

b. Descrieți rezultatul timpului petrecut de Isus în Samaria. Ioan 4:41.

Ioan 4:41: „Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui.”

„În cuvintele spuse femeii la fântână se semănase sămânța bună și cât de repede s-a ajuns la recoltă. Samaritenii au venit, L-au ascultat pe Isus și au crezut în El. Adunându-se în jurul Lui la fântână, L-au asaltat cu întrebări și au primit cu bucurie explicațiile Sale cu privire la multe lucruri pe care nu le înțeleseră. În timp ce ascultau, neclaritățile lor au început să dispară. Ei erau ca niște oameni într-o mare întunecime, care urmăresc o rază de lumină până găesc ziua. Dar nu erau mulțumiți cu această convorbire scurtă. Ei doreau să audă mai mult și împreună cu ei să-L asculte și prietenii lor pe acest minunat Învățător. L-au invitat în cetatea lor și L-au rugat să rămână cu ei. Timp de două zile, El a zăbovit în Samaria și mult mai mulți au crezut în El.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 192, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

„Hristos L-a descoperit pe Dumnezeu ucenicilor Săi într-un mod care a realizat în inimile lor o lucrare specială, tot așa cum ne roagă și pe noi să Îi permitem să facă în inimile noastre. Sunt mulți care, gândindu-se prea mult la teorie, au pierdut din vedere puterea vie a exemplului Mântuitorului nostru. Ei nu Îl mai văd ca pe slujitorul umil, tăgăduitor de sine. Ce au ei nevoie este să privească la Hristos. Avem nevoie în fiecare zi să simțim revelația prezenței Sale.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 302 engl. (cap. *O revelație zilnică a caracterului lui Hristos*).

c. Ce au declarat samaritenii după ce L-au acceptat pe Hristos ca Mesia? Ioan 4:42.

Ioan 4:42: „Și ziceau femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.””

„Fariseii disprețuiau simplitatea lui Isus. Ei nu voiau să ia seama la minunile Lui și cereau un semn că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar samaritenii n-au cerut nici un semn și Isus n-a făcut altă minune între ei decât să descopere femeii samaritene la fântână tainele vieții ei. Și, cu toate acestea, mulți L-au

primit. În bucuria lor cea nouă, i-au spus femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 192, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

4. PUTEREA PROFETIEI

Miercuri 26 februarie

a. Pe ce profeție și-au bazat samaritenii credința în Mesia cel promis? Geneza 49:10.

Geneza 49:10: „*Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele.*”

„Samaritenii credeau că Mesia trebuia să vină nu numai ca Răscumpărător al iudeilor, ci al lumii întregi. Duhul Sfânt prevestise prin Moise că Mesia trebuia să vină ca un profet trimis de Dumnezeu. Prin Iacov, se spusese că la El urma să se adune popoarele; iar prin Avraam, că în El vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Locuitorii din Samaria își întemeiau credința în Mesia pe aceste pasaje din Scriptură. Deoarece iudeii dăduseră o greșită interpretare profețiilor de mai târziu, atribuind primei veniri a lui Hristos slava de la a doua Sa venire, samaritenii se simțiseră îndemnați să desconsidere toate Scripturile, cu excepția celor date prin Moise. Dar, din moment ce Mântuitorul dăduse la o parte aceste interpretări greșite, mulți dintre ei au primit profețiile de mai târziu, cât și cuvintele lui Hristos spuse cu privire la Împărăția lui Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 193, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

b. Ce putem învăța astăzi din deschiderea minunată a samaritenilor față de adevăr? Eclesiastul 11:4, 5.

Eclesiastul 11:4, 5: „*Cine se uită după vânt nu va semăna și cine se uită după nori nu va secera. Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecele femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate.*”

„Pretutindeni în lume, bărbați și femei privesc cu încordare spre cer. Rugăciuni, lacrimi și cereri se ridică din sufletele doritoare după lumină, har și Duhul Sfânt. Mulți se găsesc pe pragul împărăției, așteptând doar să fie luați înăuntru.” – *Faptele Apostolilor*, p. 109, cap. 11: *Evangelhia în Samaria*.

c. Ce devin indivizii atunci când Îl acceptă cu adevărat pe Hristos? Dați exemple. Marcu 5:18-20; 7:31-37.

Marcu 5:18-20: „*Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit Îl ruga să-l lase să rămână cu El. Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: ‚Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine.‘ El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau.*”

Marcu 7:31-37: „Isus a părăsit ținutul Tirului și a venit iarăși, prin Sidon, la Marea Galileii, trecând prin ținutul Decapole. I-au adus un surd care vorbea cu anevie și L-au rugat să-și pună mâinile peste el. El l-a luat la o parte din norod, i-a pus degetele în urechi și i-a atins limba cu scuipatul Lui. Apoi și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis: ‚Efata‘, adică ‚Deschide-te!‘ Îndată i s-au deschis urechile, i s-a dezlegat limba și a vorbit foarte deslușit. Isus le-a poruncit să nu spună nimănui, dar, cu cât le porunceam mai mult, cu atât Îl vesteau mai mult. Ei erau uimiți peste măsură de mult și ziceau: ‚Toate le face de minune; chiar și pe surzi îi face să audă, și pe muți, să vorbească.‘”

„Spiritul [lui Hristos] va dezvolta în om ceea ce înobilează caracterul și umple de demnitate ființa sa. Va înălța pe om pentru gloria lui Dumnezeu în corp, suflet și spirit. [...] Iar oamenii care au fost degradați până au ajuns instrumente ale lui Satan sunt totuși transformați, prin puterea lui Hristos, în soli ai neprihănirii și trimiși de Fiul lui Dumnezeu să spună «tot ce ți-a făcut Domnul, și cum a avut milă de tine». – *Hristos Lumina Lumii*, p. 341, cap. 35: *Taci, fii liniștită!*

5. MISIONARI CREȘTINI

Joi 27 februarie

a. Ce lecții învățăm de la femeia samariteană? 1 Ioan 1:1-3; 2 Corinteni 5:14 (prima parte).

1 Ioan 1:1-3: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții – pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată –, deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”

2 Corinteni 5:14 p.p.: „Căci dragostea lui Hristos ne constrânge” (BTF).

„Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteana a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promițător. Gândurile lor erau ațintite asupra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că, chiar în jurul lor, era o recoltă care trebuia adunată. Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întregă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioții săi.

Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dăcător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei gata să piară, doritori să bea din apa vieții.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 195, cap. 19: *La fântâna lui Iacov*.

**b. Cum trebuie să ne motiveze această experiență pe noi astăzi?
Eclesiastul 11:6.**

Eclesiastul 11:6: „Dimineața seamănă-ți sămânța și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti: aceasta sau aceea sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.”

„Nu este nevoie să mergem în țări străine pentru a deveni misionari pentru Dumnezeu. De jur împrejurul nostru sunt ,câmpuri albe, gata pentru seceriș’, și oricine vrea, poate strânge ,roade pentru viața veșnică’. Dumnezeu îi cheamă pe mulți din Battle Creek care mor din cauza leneviei spirituale să meargă acolo unde este nevoie de lucrul lor pentru cauza Sa. Leșiți din Battle Creek, chiar dacă lucrul acesta cere un sacrificiu financiar. Mergeți undeva, acolo unde puteți fi o binecuvântare pentru alții. Mergeți acolo unde puteți întări vreo comunitate slabă. Puneți-vă la lucru puterile pe care vi le-a dat Dumnezeu.” – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, p. 187, *Mutarea la Battle Creek*.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 28 februarie

- 1. Ce a făcut femeia când a înțeles că Isus este singurul Mântuitor?**
- 2. Explicați ce înseamnă expresia „câmpuri albe, gata pentru seceriș”.**
- 3. Câte zile a rămas Isus cu samaritenii?**
- 4. Ce mărturisire au făcut samaritenii cu privire la Isus?**
- 5. Ce se întâmplă în oameni imediat ce Îl primesc pe Isus în viețile lor?**

Isus și fiul slujbașului împărătesc

Verset de memorat: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespun mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” Efeseni 3:20, 21.

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, p. 107, 108, *Pregățiți-vă*, p. 164-166, *Condițiile ca o rugăciune să primească răspuns*, *Predarea de sine și odihna*.

„Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Când venim la El în credință, fiecare cerere pătrunde în inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem în același timp că le primim și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, siguri fiind că binecuvântarea se va da atunci când vom avea mai mare nevoie de ea.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 200, cap. 20, *Numai dacă vedeți semne și minuni*.

1. ATRĂGÂND ATENȚIA

Duminica 2 martie

- a. **După ce a petrecut două zile împreună cu samaritenii, încotro a mers Isus și cine a fost atras către El după aflarea acestui lucru? Ioan 4:43, 46.**

Ioan 4:43, 46: „După aceste două zile, Isus a plecat de acolo ca să se ducă în Galileea. Căci El însuși spusese că un proroc nu este prețuit în patria sa. Când a ajuns în Galileea, a fost primit bine de galileeni, care văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul praznicului; căci fuseseră și ei la praznic. Isus S-a întors deci în Cana din Galileea, unde prefăcuse apa în vin. În Capernaum era un slujbaș împărătesc, al cărui fiu era bolnav.”

„Vestea despre revenirea lui Hristos la Cana s-a răspândit curând prin toată Galileea, dând speranță celor suferinzi și nenorociți. În Capernaum, veștile au atras atenția unui nobil iudeu, care era ofițer în slujba împăratului.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 196, cap. 20: *Numai dacă vedeți semne și minuni*.

- b. **De ce a mers slujbașul împărătesc să Îl vadă pe Isus? Ioan 4:47.**

Ioan 4:47: „Slujbașul acesta a aflat că Isus venise din Iudeea în Galileea, s-a dus la El și L-a rugat să vină și să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte.”

„Un fiu al acestui slujbaș era bolnav de o boală care părea să nu aibă leac. Medicii îl abandonaseră să moară, dar, atunci când a auzit de Isus, tatăl s-a hotărât să-l ceară ajutor.” – Ibid., p. 196.

2. UN INDICIU AL ÎNDOIELII

Luni 3 martie

a. Descrieți cum a dezvăluit Hristos agonia inimii slujitorului care L-a căutat pentru a-i vindeca fiul în Capernaum. Ioan 4:48.

Ioan 4:48: „Isus i-a zis: «Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!»”

„Copilașul era foarte slăbit și se temeau că nu va trăi până la întoarcerea lui; dar nobilul a socotit că trebuie să prezinte personal cazul. Spera că rugămintele unui părinte aveau să trezească simpatia Marelui Medic.

Ajungând la Cana, a găsit o mulțime de oameni în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare, și-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credița lui a început să tremure când a văzut numai un om îmbrăcat simplu, plin de praf și obosit de călătorie. S-a îndoit că această Persoană ar putea face ceea ce el venise să-l ceară; cu toate acestea, a cerut să stea de vorbă cu Isus, l-a povestit pentru ce a venit și L-a rugat pe Mântuitorul să vină cu el acasă. Dar întristarea lui era mai de mult cunoscută de Isus. Înainte ca acest slujbaș să plece de acasă, Mântuitorul văzuse durerea lui.

El mai știa că tatăl își pusese în minte anumite condiții ca să creadă în Isus. Dacă cererea lui nu avea să fie împlinită, nu avea să-L primească drept Mesia. [...]

În ciuda tuturor dovezilor că Isus era Hristosul, petiționarul se hotărâse să creadă în El numai cu condiția împlinirii cererii lui.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 197, 198, cap. 20: *Numai dacă vedeți semne și minuni*.

b. Când suntem tentați să căutăm semne, ce ar trebui să ne amintim? Matei 12:38, 39.

Matei 12:38, 39: „Atunci, unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și l-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!” Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn, dar nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona.””

„Pe Hristos Îl durea că poporul Său, căruia îi fuseseră încredințate profețiile sfinte, nu auzea glasul lui Dumnezeu care le vorbea prin Fiul Său.” – Ibid., p. 198.

„Poporul dorește semne, precum în zilele lui Hristos. Domnul le-a spus atunci că nu li se va da niciun semn. Semnul care ar trebui să fie manifestat

acum și în totdeauna este lucrarea Duhului Sfânt asupra minții învățătorului, pentru a face Cuvântul cât mai impresionant cu putință. Cuvântul lui Dumnezeu nu este mort, o teorie seacă, ci este spirit și viață. Lui Satan nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să abată mințile oamenilor de la Cuvânt, să-i facă să caute și să aștepte ceva din afara Cuvântului, care să-i facă să simtă ceva.” – *Solii alese*, vol. 2, p. 95 (cap. 10, subcap. *Nimic de obiectat...*)

3. ATITUDINI CONTRASTANTE

Marti 4 martie

a. **Explicați diferența dintre evrei și samariteni în ce privește credința în Isus. Marcu 6:2-6; Ioan 4:40-42.**

Marcu 6:2-6: „Când a venit ziua Sabatului, a început să învețe pe norod în sinagogă. Mulți, când îl auzeau, se mirau și ziceau: ‚De unde are El aceste lucruri? Ce fel de înțelepciune este aceasta care l-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mâinile Lui? Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici, între noi?’ Și găseau o pricină de poticnire în El. Dar Isus le-a zis: ‚Un proroc nu este disprețuit decât în patria Lui, între rudele Lui și în casa Lui.’ N-a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și se mira de necredința lor.”

Ioan 4:40-42: „Când au venit samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile. Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui. Și ziceau femeii: ‚Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.”

„Cât de nerăbdători căutau fariseii să demonstreze că Isus era un amăgitor! Cum îi urmăreau fiecare cuvânt, căutând să interpreteze greșit tot ceea ce spunea! Mândria, și prejudecățile, și pasiunea au închis toate căile sufletului înaintea mărturiei Fiului lui Dumnezeu. Când El le-a mustrat clar nelegiuirea și a declarat că lucrările lor demonstau că erau copii ai lui Satan, ei au răspuns mândros și acuzator, spunând: ‚Nu zicem noi bine, că ești samaritean și că ai drac?’” – *Solii alese*, vol. 1, p. 70 (*Vrăjmășia împotriva susținătorilor adevărului*).

„Mântuitorul a văzut contrastul dintre necredința aceasta întrebătoare și credința simplă a samaritenilor, care nu ceruseră nici un semn, nici o minune. Cuvântul Său, dovada mereu prezentă a dumnezeirii Lui, avea o putere convingătoare, care pătrundea inima lor.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 198, cap. 20: *Numai dacă vedeți semne și minuni*.

„Deși [Isus] era iudeu, totuși Se amesteca fără reținere printre samariteni, făcând inutile obiceiurile fariseice ale iudeilor cu privire la acești oameni disprețuiți. El a dormit sub acoperișurile lor, a mâncat la mesele lor și a învățat pe străzile lor.” – *Faptele Apostolilor*, p. 19, cap. 2: *Instruirea celor doisprezece*.

b. Descrieți experiența multora care au vorbit despre adevărul prezent înaintea poporului pretins al lui Dumnezeu de-a lungul secolelor. Ieremia 20:8-11.

Ieremia 20:8-11: „Căci ori de câte ori vorbesc, trebuie să strig: ‚Silnicie și apăsare! Așa încât Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua. Dacă zic: ‚Nu voi mai pomeni de El și nu voi mai vorbi în Numele Lui’, iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot. Căci aud vorbele rele ale multora, spaima care domnește împrejur. ‚Învinuîți-l’, strigă ei. ‚Haidem să-l învinuim!’ Toți cei ce trăiau în pace cu mine pândesc să vadă dacă mă clatin și zic: ‚Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el și ne vom răzbuna pe el!’ Dar Domnul este cu mine ca un viteaz puternic, de aceea prigonitorii mei se vor poticni și nu vor birui. Se vor umple de rușine că n-au lucrat cu chibzuință; de o veșnică rușine, care nu se va uita!”

„Toate argumentele împotriva lui Hristos erau fondate pe minciuni. Aceeași a fost situația și în cazul lui Ștefan și al lui Pavel. Dar declarațiile cele mai slabe și mai nedemne de încredere făcute de partea greșită au avut o influență, deoarece erau mulți ale căror inimi nu erau consacrate, mulți care își doreau ca acele declarații să fie adevărate. Unii ca aceștia sunt nerăbdători să accepte orice eroare sau greșeală presupusă în ce îi privește pe cei care le rostesc adevărul neplăcut.

Nu ar trebui să ne surprindă faptul că presupunerile rele sunt acceptate cu nesaț drept fapte indubitabile de cei care au un apetit pentru falsitate. Opozanții lui Hristos erau iar și iar încurcați și reduși la tăcere de înțelepciunea cuvintelor Sale; cu toate acestea, ei încă ascultau cu înverșunare fiecare zvon, căutând orice pretext pentru a-L asalta cu întrebări ostile.” – *Solii alese*, vol. 1, pp., 70, 71 (*Vrăjmășia împotriva susținătorilor adevărului*).

4. O RUGĂMINTE ADUSĂ CU UMILINȚĂ

Miercuri 5 martie

a. Când credința slujitorului împăratului s-a prins de Hristos, cum și-a reformulat el rugămintea? Ioan 4:49.

Ioan 4:49: „Slujbașul împărătesc l-a zis: «Doamne, vino până nu moare micuțul meu.»”

„Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au făcut lumină în inima slujbașului împărătesc. El și-a dat seama că motivele pentru care Îl căuta pe Isus erau egoiste. Credința lui șovăitoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere, și-a dat seama că îndoiala sa putea să coste viața fiului său. A simțit că era în fața Cuiva care putea să citească gândurile și căruia totul Îi era cu putință. [...] Credința lui s-a prins de Hristos asemenea lui Iacov când, în lupta

cu îngerul, a strigat: ‚Nu te las până când nu mă vei binecuvânta.‘ (Geneza 32:26)” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 198, cap. 20: *Numai dacă vedeți semne și minuni.*

b. Ce ar trebui să învățăm noi din ce a ales să facă Isus, în loc de a merge la casa slujbaşului? Ioan 4:50.

Ioan 4:50: „ ‚Du-te‘, i-a zis Isus, ‚fiul tău trăiește.‘ Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum.”

„Isus avea de dat un dar mai mare. El dorea nu numai să vindece copilul, ci să facă pe slujbaş și familia lui părtași la binecuvântarea mântuirii și să aprindă o lumină în Capernaum, care, în curând, avea să fie câmpul Său de activitate. Dar slujbaşul împăratec trebuia totuși să-și dea seama de nevoia sa înainte de a dori harul lui Hristos. Curteanul acesta reprezenta pe mulți alții din neamul lui. Ei căutau să aibă legături cu Isus din motive egoiste. Sperau să aibă un oarecare câștig de la puterea Lui și credința lor era legată de realizarea acestui câștig; în schimb, nu-și dădeau seama de boala lor spirituală și nu vedeau nevoia harului divin. [...]

Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruință ajutor în nevoia lui. ‚Du-te, i-a zis El, fiul tău trăiește.‘ Slujbaşul împăratec a plecat de la Mântuitorul cu o pace și o bucurie pe care nu le cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar, cu o credință puternică, s-a încrezut în Hristos ca Răscumprător.” – *Ibid.*, p 198, 199.

„Noi toți dorim răspunsuri imediate și directe la rugăciunile noastre și suntem ispitiți să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau sosește într-o formă neașteptată. Însă Dumnezeu este prea înțelept și bun ca să răspundă întotdeauna la rugăciunile noastre exact când și cum dorim noi. El va face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne împlinească toate dorințele. [...] Aceste experiențe care ne pun la probă credința sunt spre binele nostru.” – *Divina vindecare*, p. 230, *Mărturisirea păcatului*.

5. REMEDIU ȘI MÂNTUIRE

Joi 6 martie

**a. În ce fel l-a vindecat Isus pe fiul slujitorului împăratului?
Ioan 4:51-53. Ce realitate readuce acest fapt în mințile noastre?
Efeseni 3:20, 21.**

Ioan 4:51-53: „Pe când se cobora el, l-au întâmpinat robii lui și i-au adus vestea că fiul lui trăiește. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: ‚Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.‘ Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: ‚Fiul tău trăiește.‘ Și a crezut el și toată casa lui.”

Efeseni 3:20, 21: „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.”

„Chiar în clipa în care credința tatălui s-a prins de asigurarea: ‚Fiul tău trăiește’, iubirea dumnezeiască a atins copilașul muribund.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 199, cap. 20: *Numai dacă vedeți semne și minuni.*

„În același ceas, cei care vegheau lângă copilașul muribund, în căminul din Capernaum, au observat o bruscă și tainică schimbare. Umbra morții a pierit de pe fața bolnavului. Expresia de febră de pe față a făcut loc strălucirii blânde a sănătății ce revenea. Ochii întunecați au început să strălucească de inteligență și în corpul lui slăbit și ros de suferință a revenit vigoarea. Nici un semn de boală nu mai era în copil. Carnea lui aprinsă devenise moale și umedă și el s-a cufundat într-un somn liniștit. Febra îl părăsise chiar în zăduful zilei. Familia era uimită și bucuria era mare.” – *Ibid.*

b. Cum răspunde Isus fiecărui om care Îi cere ajutorul? Matei 11:28-30.

Matei 11:28-30: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.”

„Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruință ajutor în nevoia lui.” – *Ibid.*, p. 198.

„Ai tu cumva simțământul că nu poți spera să primești binecuvântare de la Dumnezeu pentru că ești un păcătos? Amintește-ți că Hristos a venit în lume pentru a mântui pe păcătoși. Nu avem nimic care ne-ar putea recomanda înaintea lui Dumnezeu; argumentul pe care îl putem înainta acum și întotdeauna este chiar condiția noastră peste măsură de deznădăjduită, care face ca puterea Sa răscumpărătoare să devină o necesitate. Renunțând complet la independența noastră, putem privi către crucea Calvarului, spunând:

«Nu port vreun preț în mâna mea; Eu doar mă prind de crucea Ta»”.
– *Divina vindecare*, p. 65, „El ne-a mântuit pentru îndurarea Sa”.

ÎNTREBĂRI DE REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 7 martie

- 1. De ce, în general, profeții nu sunt primiți bine în locurile lor de proveniență?**
- 2. Ce cuvinte ale slujitorului demonstrează necredința lui?**
- 3. Cum a reacționat Hristos la necredința poporului?**
- 4. Cine a demonstrat mai multă credință în Isus – evreii sau cei dintre neamuri?**
- 5. Ce le promite Isus tuturor celor care acceptă invitația Lui?**

Isus și paraliticul din Betesda

Verset de memorat: „Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez.” (Ioan 5:17)

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, p. 560-567, Institutul de sănătate - Munca și distracția.

„Lucrarea lui Hristos de vindecare a bolnavilor era în armonie desăvârșită cu legea. Ea făcea ca Sabatul să fie onorat.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 207, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

1. APELE VINDECĂTOARE

Duminică 9 martie

a. Cu ce scop mergeau mulți bolnavi la Ierusalim? Ioan 5:2, 3.

Ioan 5:2, 3: „În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, este o scaldătoare, numită în evreiește Betesda, care are cinci pridvoare. În pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.”

b. Ce credință avea poporul cu privire la scaldătoarea din Betesda? Ioan 5:4.

Ioan 5:4: „Căci un înger al Domnului se cobora, din când în când, în scaldătoare și tulbura apa. Și cel dintâi care se cobora în ea, după tulburarea apei, se făcea sănătos, orice boală ar fi avut.”

„Din când în când, apele scaldătorii erau agitate și se credea în mod obișnuit că lucrul acesta era rezultatul unei puteri supranaturale și că oricine ar fi coborât primul în apă după tulburarea ei se făcea sănătos, orice boală ar fi avut. Sute de suferinzi mergeau acolo, dar, când se tulbura apa, gloata era așa de mare, încât în goana lor călcau în picioare bărbați, femei și copii mai slabi ca ei. Mulți nu puteau să ajungă până la marginea scaldătorii. Mulți dintre cei ce ajungeau până acolo mureau alături de ea. Pe locul acela se ridicaseră adăposturi, ca bolnavii să fie apărați de arșița zilei și de răcoarea nopții. Unii își petreceau noaptea în pridvoarele acestea și în fiecare zi se târau până la marginea scaldătorii, cu speranța zadarnică de vindecare.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 201, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

**c. Cum a început interacțiunea dintre Isus și omul de la scăldătoare?
Ioan 5:5-7.**

Ioan 5:5-7: „Acolo se afla un om bolnav de treizeci și opt de ani. Isus, când l-a văzut zăcând și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: ‚Vrei să te faci sănătos?‘ ‚Doamne!, l-a răspuns bolnavul, ‚n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa și, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea.’”

2. DIFERITE TIPURI DE PARALIZIE

Luni 10 martie

a. Ce sarcină imposibilă din punct de vedere omenesc l-a pus Isus pe paralytic să facă – și cu ce rezultat? Ioan 5:8, 9 (prima parte).

Ioan 5:8, 9 p.p.: „ ‚Scoală-te!, i-a zis Isus, ‚ridică-ți patul și umblă.‘ Îndată omul acela s-a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla.”

„Isus nu i-a cerut acestui bolnav să creadă în El; i-a zis doar: ‚Scoală-te, ridică-ți patul și umblă.‘ Credința omului se prinde de cuvânt. Fiecare mușchi și fiecare nerv vibrează de viață nouă și o putere vindecătoare se coboară în picioarele lui paralyzate. Fără să mai întrebe, el își supune voința să asculte porunca lui Isus și toți mușchii răspund voinței lui. Sărind în picioare, descoperă că este un om activ.

Isus nu-i dăduse nicio asigurare de ajutor divin. Omul ar fi putut să se îndoiască și să piardă unica lui ocazie de vindecare. Dar a crezut cuvântul lui Hristos și, acționând în virtutea lui, a primit putere.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 202, 203, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

b. În ce condiție spirituală se află persoanele care sunt separate de Hristos? Isaia 1:5, 6; Romani 7:24.

Isaia 1:5, 6: „Ce pedepse noi să vă mai dea, când voi vă răzvrățiți din ce în ce mai rău? Tot capul este bolnav și toată inima suferă de moarte! Din tălpi până-n creștet, nimic nu-i sănătos, ci numai răni, vânătăi și carne vie, nestoarse, nelegate și nealinate cu untdelemn.”

Romani 7:24: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?...”

„Prin păcat, am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu. Sufletele noastre sunt paralyzate. Prin noi înșine, nu suntem mai în stare să trăim o viață sfântă, decât era omul neputincios în stare să meargă. Mulți își dau seama de starea lor de slăbiciune și doresc acea viață spirituală care să-i aducă în armonie cu Dumnezeu; ei se luptă în zadar să o câștige.” – *Ibid.*, p. 203.

c. Care este singurul leac pentru această condiție? Fapte 9:43.

Fapte 9:34: „,Enea', i-a zis Petru, ,Isus Hristos te vindecă; scoală-te și fă-ți pal-tul.' Și Enea s-a sculat îndată.”

„Mântuitorul Se apleacă asupra acelor pe care i-a răscumpărat prin sângele Său, zicând cu nespusă duioșie și milă: ,Vrei să te faci sănătos?’ El îți spune să te ridici în sănătate și pace. Nu aștepta să simți că ești sănătos. Crede cuvântul Lui și el se va împlini. Pune voința ta de partea voinței lui Hristos. Hotărăște să Îi slujești și, lucrând după cuvântul Lui, vei primi putere. Oricare ar fi obiceiul rău și patima cea rea, care din cauza îndelungatei practicări a robit sufletul și trupul, Hristos e în stare și dorește să te elibereze. El va da viață sufletului ,mort în greșeli’ (Efeseni 2:1). El îl va elibera pe robul prins în slăbiciune, nenorocire și lanțurile păcatului.” – Ibid.

3. UMBLÂND ÎN ÎNNOIREA VIEȚII

Marti 11 martie

a. Cum ne ajută Hristos să biruim? Efeseni 2:1-6.

Efeseni 2:1-6: „,Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. Între ei eram și noi toți odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.”

„Omul este în mod firesc înclinat să urmeze sugestiile lui Satan și nu i se poate împotrivi cu succes unui adversar atât de teribil, decât dacă Hristos, puternicul Biruitor, locuiește în el, îi călăuzește dorințele și îi dă putere. [...] Satan cunoaște mai bine decât copiii lui Dumnezeu puterea pe care aceștia o pot avea asupra lui, atunci când tăria lor este în Hristos. Atunci când ei imploră cu umilintă ajutorul puternicului Biruitor, chiar și cel mai slab credincios al adevărului, care se sprijină ferm pe Hristos, îl poate respinge cu succes pe Satan și toată oștirea lui.” – *Mărturie pentru comunitate*, vol. 1, p. 341, *Puterea lui Satan*

„Trebuie să învățăm de la Hristos. Trebuie să știm ce este El pentru cei pe care i-a răscumpărat. Trebuie să realizăm că prin credință în El, este privilegiul nostru de a fi părtași ai naturii divine, și de a scăpa astfel de stricăciunea care este în lume prin poftă. Atunci suntem curățați de tot păcatul, de toate defectele de caracter. Nu e nevoie să reținem nicio tendință păcătoasă...”

Pe măsură ce ne împărtășim din natura divină, tendințele ereditare și cultivate spre rău sunt extirpate din caracter, și noi suntem făcuți o putere

vie spre bine. Învățând permanent de la Învățătorul divin, împărtășindu-ne zilnic din natura Sa, noi cooperăm cu Dumnezeu în a birui ispitele lui Satan. Dumnezeu lucrează și omul lucrează, ca omul să poată fi una cu Hristos la fel cum Hristos este una cu Dumnezeu. Atunci stăm împreună cu Hristos în locurile cerești. Minte se odihnește cu pace și siguranță în Hristos.”
—*The Review and Herald*, 24 aprilie 1900.

**b. Descrieți pacea care vine prin puterea primită de la Hristos.
Romani 8:3-6.**

Romani 8:3-6: „Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firei pământești umblă după lucrurile firei pământești, pe când cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firei pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.”

„Orice copil trăiește prin viața tatălui său. Dacă sunteți copii ai lui Dumnezeu – născuți prin Duhul Său – trăiți prin viața lui Dumnezeu. În Hristos, locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii’ (Coloseni 2:9) și viața lui Isus se arată ‚în trupul nostru muritor’ (2 Corinteni 4:11). Având-o în voi, această viață va da naștere la același caracter și va da pe față aceleași fapte pe care le-a arătat și în El. În felul acesta, veți fi în armonie cu orice învățătură a Legii Sale, pentru că ‚Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul (Psalmii 19:7). Prin iubire, ‚neprihănirea Legii’ va fi ‚împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pământești, ci după îndemnul Duhului’ (Romani 8:4).” – *Cugetări de pe muntele fericirilor*, p. 78, cap. 3: *Spiritualitatea Legii* – subcap. „Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

4. MÂNIA FARISEILOR

Miercuri 12 martie

a. Ignorând binecuvântarea primită de paralic, de ce au devenit nervoși fariseii? Ioan 5:9 (ultima parte), 10.

Ioan 5:9 u.p., 10: „Ziua aceea era o zi de Sabat. Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: ‚Este ziua Sabatului, nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul.”

„Pe când [paraliticul vindecat] mergea grăbit pe drum, cu pasul hotărât și ușor, lăudând pe Dumnezeu și bucurându-se de sănătatea recent obținută, a întâlnit câțiva farisei și le-a povestit îndată despre vindecarea sa. A fost surprins de răceala cu care îi ascultau relatarea.

Cu fruntea încruntată, l-au întrerupt, întrebând de ce-și ducea patul în zi de Sabat. l-au amintit cu severitate că în ziua Domnului era interzis să ducă poveri. În bucuria lui, omul uitase că e Sabat; cu toate acestea, nu se simțea muștrățos pentru faptul că ascultase porunca Unuia care avea o astfel de putere de la Dumnezeu. El a răspuns plin de curaj: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis: ‘Ridică-ți patul și umbă!’”. Ei l-au întrebat cine era Acela care făcuse acest lucru, dar el nu putea să spună. Acești conducători știau bine că numai Unul Se dovedise în stare să facă această minune, dar doreau o dovadă directă că era Isus, ca să-L poată condamna ca fiind călcător al Sabatului. După judecata lor, El nu călcăse numai legea pentru că îl vindecăse pe bolnav în Sabat, ci comisese și sacrilegiul de a-l pune pe om să-și ducă patul.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 203, 204, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

b. Ce făcuseră evreii din Sabat? Matei 23:4.

Matei 23:4: „*Ei leagă sarcini grele și anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.*”

„Iudeii denaturaseră legea atât de mult, încât făcuseră din ea un jug de robie. Pretențiile lor fără sens deveniseră proverbiale printre celelalte neamuri. Îndeosebi Sabatul era îngredat cu tot soiul de restricții fără rost. El nu era pentru ei o plăcere, sfânt pentru Domnul și onorat. Cărturarii și fariseii făcuseră respectarea sa o povară greu de suportat. Unui iudeu nu-i era îngăduit să aprindă focul în zi de Sabat, nici măcar o lumânare. Din cauza aceasta, ei erau dependenți de persoane luate dintre neamuri pentru multe servicii pe care rânduielile nu le îngăduiau să le facă personal. Ei nu se mai gândeau că, dacă lucrurile acestea constituiau un păcat, aceia care foloseau pe alții pentru a le săvârși, erau tot așa de vinovați ca și când le-ar fi făcut personal. Ei socoteau că mântuirea e numai pentru iudei și că starea tuturor celorlalți, fiind oricum fără speranță, nu putea deveni mai rea. Dar Dumnezeu n-a dat porunci care să nu poată fi ținute de toți. Legile Sale nu aprobă restricții necegetate sau egoiste.” – *Ibid.*, p. 204.

5. SABATUL ȘI SCOPUL SĂU

Joi 13 martie

a. Cum se raporta Hristos la legea lui Dumnezeu și la Sabat?

Isaia 42:21.

Isaia 42:21: „*Domnul a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească o Lege mare și minunată.*”

„Isus venise să ‚vestească o lege mare și minunată’. El nu urmărea să-i scadă demnitatea, ci să i-o mărească. [...] El venise pentru a elibera Sabatul de cerințele acelea împovărătoare, care făcuseră din el un blestem, în loc de binecuvântare.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 206, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

b. Ce ar trebui și ce nu ar trebui să se facă în Sabat? Exodul 20:8-11.

Exod 20:8-11: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.”

„Dintre nenorocirile de la scâldătoare, [Hristos] a ales cazul cel mai grav ca să exercite asupra lui puterea Sa vindecătoare și i-a poruncit omului să-și ducă patul prin oraș, ca să vestească lucrarea mare săvârșită asupra lui. Lucrarea aceasta urma să stârnească discuții cu privire la ce anume era îngăduit să se facă în Sabat și urma să dea ocazie ca El să denunțe restricțiile impuse de iudei cu privire la Ziua Domnului și să declare fără valoare tradițiile lor.

Isus le-a declarat că lucrarea de a-i vindeca pe cei bolnavi era în armonie cu legea privitoare la Sabat. Era în armonie cu lucrarea îngerilor lui Dumnezeu, care urcă la cer fără încetare și coboară pentru a sluji omenirii suferinde [...]

Și omul are, de asemenea, o lucrare de făcut în ziua aceasta. Nevoile vieții trebuie satisfăcute, bolnavii trebuie îngrijiți, lipsurile celor în nevoie trebuie împlinite. Acela care neglijează să-i ajute în Sabat pe suferinzi nu va fi socotit fără vină. Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om și faptele de milă sunt în armonie desăvârșită cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca făpturile Lui să sufere nici măcar o oră fie în Sabat, fie în altă zi, dacă acea suferință poate să fie îndepărtată.” – Ibid., p. 206, 207.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 14 martie

- 1. Ce credință era răspândită despre scâldătoarea de la Betesda?**
- 2. Ce caz special l-a atras atenția lui Isus?**
- 3. Cum poate fi vindecată paralizia noastră spirituală?**
- 4. Ce i-a deranjat pe evrei cu privire la minunea vindecării paraliticului?**
- 5. Ce tip de lucrare este în armonie cu legea Sabatului?**

Autoritatea Fiului

Verset de memorat: „Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al omului” (Ioan 5:26, 27).

Recomandare pentru studiu: *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 123-129, cap. 6:
Nu judecând, ci lucrând.

„Autoritatea Mea, a spus [Isus], pentru a face lucrările de care Mă acuzați, provine din faptul că sunt Fiul lui Dumnezeu, una cu El în natură, în voință și în scop. În toate lucrările Sale de creație și providență, Eu conlucrez cu Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 208, cap. 21, *Betesda și Sinedriul*.

1. EGAL CU DUMNEZEU

Duminică 16 martie

a. Lăsând la o parte vindecarea paralticului în Sabat, pentru ce alt motiv Îl urau evreii pe Isus? Ioan 5:17, 18.

Ioan 5:17, 18: „Dar Isus le-a răspuns: ‚Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez.’ Tocmai de aceea căutau și mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua Sabatului, dar și pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea, astfel, deopotrivă cu Dumnezeu.”

„Isus afirma că are drepturi egale cu Dumnezeu. [...]”

Toți iudeii Îl numeau pe Dumnezeu Tatăl lor, de aceea n-ar fi trebuit să se înfurie așa de rău când Hristos a spus că și El era în aceeași legătură cu Dumnezeu. Dar ei L-au acuzat de hulă, arătând că înțelegeau că El pretinde lucrul acesta în înțelesul cel mai înalt.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 207, 208, cap. 21, *Betesda și Sinedriul*.

b. Cum a justificat Hristos autoritatea legii lui Dumnezeu ca fiind mai presus de tradițiile umane? Matei 15:1-9, 13.

Matei 15:1-9, 13: „Atunci, niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și I-au zis: ‚Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.’ Drept răspuns, El le-a zis: ‚Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre? Căci Dumnezeu a zis: ‘Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta’ și: ‘Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să

fie pedepsit negreșit cu moartea.' Dar voi ziceți: 'Cine va zice tatălui său sau mamei sale: 'Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu' nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa.' Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinii voastre. Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: 'Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești.' ... ¹³Drept răspuns, El le-a zis: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.”

„Acești adversari ai lui Hristos nu aveau argumente cu care să întâmpine adevărurile prezentate de El conștiinței lor. Ei puteau doar să citeze obiceiurile și tradițiile lor, iar acestea păreau slabe și serbede când erau comparate cu argumentele aduse de Isus din Cuvântul lui Dumnezeu și din nesfârșitul circuit al naturii.” – Ibid., 208.

2. UNITATE CU TATĂL

Luni 17 martie

a. Cum a explicat Hristos relația Lui cu Tatăl? Ioan 5:19, 20.

Ioan 5:19, 20: „Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-l arată tot ce face; și-l va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați.”

b. Ce autoritate și putere aparținând Tatălui a declarat Isus că posedă și El? Ioan 5:21-23.

Ioan 5:21-23: „În adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului, pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimis.”

„Preoții și conducătorii luaseră poziție de judecători, pentru a condamna lucrarea lui Hristos, dar El S-a declarat Judecătorul lor și Judecătorul întregului pământ. Lumea este încredințată lui Hristos și prin El se transmit neamului omenesc decăzut toate binecuvântările lui Dumnezeu. El a fost Răscumpărător atât înainte, cât și după întruparea Sa. Îndată ce s-a ivit păcatul, a existat și un Mântuitor. El a dat și dă tuturor viață și lumină și fiecare va fi judecat după lumina primită. El, care a dat lumina, care l-a urmărit pe oameni cu cea mai duioasă stăruință, căutând să-i câștige de la păcat la sfințenie, este în același timp și Apărătorul, și Judecătorul lor.” – Hristos, Lumina Lumii, p. 207, 208, cap. 21: Betesda și Sinedriul.

c. Descrieți schimbarea în atitudine, care are loc atunci când realizăm că Hristos este judecătorul nostru. Romani 2:1-3; Matei 7:1.

Romani 2:1-3: „Așadar, omule, oricine ai fi tu care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți, căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?”

Matei 7:1: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați.”

„Acela care se lasă stăpânit de un spirit de critică se face vinovat de un păcat mai mare decât cel pe care-l învinuiește, pentru că nu numai că face același păcat, dar mai adaugă pe deasupra bănuială și spirit de critică.

Domnul Hristos este singura măsură adevărată a caracterului, și acela care se așază ca măsură pentru alții ia locul lui Hristos. Și, cum Tatăl „a încredințat toată judecata Fiului” (Ioan 5:22), oricine se încumetă să judece motivele altora uzurpă dreptul Fiului lui Dumnezeu. Acești așa-zii judecători și critici se așază de partea lui anticrist, „potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2:4). – *Cugetări de pe muntele fericirilor*, p. 125, 126, cap. 6: *Nu judecând, ci lucrând*.

„Noi nu putem citi inima. Fiind noi înșine plini de greșeli, nici nu suntem în măsură să-i judecăm pe alții. Omul mărginit poate judeca numai după cele de afară. Numai Acela care cunoaște motivele ascunse ale faptelor, Se poartă cu duioșie și compătimire, poate să decidă asupra cazului fiecărui suflet.” – *Ibid.*, p. 124.

3. PREȚIOASA ASIGURARE

Marti 18 martie

a. Ce asigurare îi este oferită fiecărui credincios devotat al lui Hristos? Ioan 5:24.

Ioan 5:24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”

„În fiecare poruncă și în fiecare făgăduință a Cuvântului lui Dumnezeu este putere, însăși viața lui Dumnezeu, prin care porunca poate fi împlinită, iar făgăduința realizată. Acela care prin credință primește Cuvântul lui Dumnezeu, primește chiar viața și caracterul lui Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 38, *Semănătorul și sămânța*.

„Marea lucrare pregătită pentru păcătosul mânjit și pătat de răutate este lucrarea de îndreptățire. Prin Cel care vorbește adevărul, el este declarat neprihănit. Domnul atribuie credinciosului neprihănirea lui Hristos și îl declară ca fiind neprihănit înaintea universului. El transferă păcatele sale asupra lui Isus, reprezentantul, înlocuitorul și garantul păcătosului. Asupra lui Hristos este pusă nelegiuirea fiecărui suflet care crede. 'Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.' (2 Corinteni 5:21) [...]

Deși în calitate de păcătoși suntem sub condamnarea legii, Hristos, prin ascultarea Sa, pretinde pentru sufletul pocăit meritul neprihănirii Sale. Pentru a obține neprihănirea lui Hristos, este necesar pentru păcătos să știe ce fel de pocăință este aceea care face schimbări radicale în minte, spirit și acțiuni. Lucrarea transformării trebuie să înceapă în inimă și să își manifeste puterea prin fiecare facultate a ființei; dar omul nu este capabil să creeze o pocăință de acest fel, și o poate experimenta doar prin Hristos, care S-a înălțat la cer, a luat robia roabă și a oferit daruri oamenilor.” – *Solii alese*, vol. 1, pp. 392, 393 (cap. 62: *Îndreptățirea prin credință*).

b. Ce prerogative divine a dezlăuit Hristos că avea? Ioan 5:25-29.

Ioan 5:25-29: „Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta vor învia. Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta, pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață, iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.”

„Deoarece a gustat până la drojdie durerile și ispitele oamenilor și înțelege slăbiciunile și păcatele lor, deoarece pentru binele nostru a stat neclintit în fața ispitelor lui Satan și Se va purta cu dreptate și milă cu ființele pentru salvarea cărora a vărsat însuși sângele Său — pentru toate acestea Fiul omului a fost rânduit să execute judecata.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 210, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

„Lui Hristos Îi este atribuită puterea de a da viață tuturor creaturilor.” – *Solii alese*, vol. 1, p. 249 (cap. *Cuvântul făcut trup, O taină*).

4. ISUS, TEMA CENTRALĂ A SCRIPTURII

Miercuri 19 martie

a. Cum a explicat Hristos cauza necredinței evreilor? Ioan 5:37, 38.

Ioan 5:37, 38: „Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El Însuși despre Mine. Voi nu l-ați auzit niciodată glasul, nu l-ați văzut deloc fața și Cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El.”

„În loc să scuze fapta de care se plângeau ei sau să explice ce anume a urmărit prin aceasta, Isus S-a ridicat împotriva mai marilor, și acuzatul a devenit acuzator. El i-a muștră pentru împietrirea inimii lor și pentru ignoranța lor cu privire la Scripturi. Le-a spus că ei lepdaseră Cuvântul lui Dumnezeu pentru faptul că-L lepdaseră pe Cel pe care Îl trimisese Dumnezeu.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 211, cap. 21: *Betesda și Sinedriul*.

b. De ce nu au reușit evreii să înțeleagă Scriptura? Ioan 5:39-40.

Ioan 5:39-40: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața!”

„În toate paginile, de istorie, de învățătură sau de profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt luminate de slava Fiului lui Dumnezeu. Întrucât era o instituție dumnezeiască, întregul sistem al iudaismului era o profeție concisă despre Evanghelie. Despre Hristos, „toți prorocii mărturisesc.” (Faptele Apostolilor 10:43). De la făgăduința dată lui Adam, prin tot șirul patriarhilor și până la sistemul legii, lumina slavei cerești arăta clar urmele Răscumpărătorului. Profeții văzuseră steaua din Betleem, pe Silo care trebuia să vină, când lucrurile viitoare le-au trecut în goană prin fața ochilor, în tainică procesiune. În fiecare jertfă se arăta moartea lui Hristos. În fiecare nor de tămâie, se înălța neprihănirea Sa. Prin fiecare trâmbiță de la jubileu, se suna numele Lui. În taina înfricoșată a Sfintei Sfintelor, locuia slava Sa.

Iudeii aveau în stăpânire Scripturile și credeau că, prin cunoașterea superficială a Scripturilor, aveau viața veșnică. Dar Isus a zis: ‚Cuvântul Lui nu rămâne în voi’. Pentru că Îl lepdaseră pe Hristos în Cuvântul Său, Îl lepdau și în persoană. ‚Nu vreți să veniți la Mine’, zicea El, ‚ca să aveți viața’.

Conducătorii iudei studiaseră învățăturile profeților cu privire la împărăția lui Mesia, dar nu făcuseră lucrul acesta cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, ci cu scopul de a găsi dovezi care să le susțină speranțele ambițioase. Când Hristos a venit într-un mod contrar așteptărilor lor, n-au vrut să-L primească; și, pentru a se scuza, ei au încercat să-L dovedească a fi un înșelător. Odată ce și-au așezat piciorul pe această cărare, i-a fost ușor lui Satan să-i întărească în împotrivirea lor față de Hristos. Chiar cuvintele care ar fi trebuit să fie dovada dumnezeirii Lui au fost interpretate împotriva Lui. În felul acesta, ei au schimbat adevărul dumnezeiesc în minciună și, cu cât Mântuitorul le vorbea mai direct despre lucrările Sale pline de har, cu atât erau mai hotărâți să se împotrivescă luminii.” – *Ibid.*, p. 211, 212.

5. SLAVA LUI DUMNEZEU

Joi 20 martie

a. Ce i-a determinat pe evreii să Îl respingă pe Isus și să caute învățători falși? Ioan 5:41-44.

Ioan 5:41-44: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni. Dar știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu. Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?”

„Isus a zis: „Eu nu umblu după slava care vine de la oameni”. El nu căuta nici influența Sinedriului, nici aprobarea lui. El nu ar fi primit onoare, din aprobarea lor. El era împuternicit cu onoarea și cu autoritatea cerului. Dacă ar fi dorit, îngerii ar fi venit să l se închine, Tatăl ar fi dat din nou mărturie pentru dumnezeirea Lui. Dar, pentru binele lor, pentru binele națiunii ai cărei conducători erau, El a dorit ca mai marii iudeilor să înțeleagă caracterul Său și să primească binecuvântările pe care venise să le aducă.

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” Isus venise în baza autorității lui Dumnezeu, purtând chipul Lui, împlinind Cuvântul Lui și căutând slava Lui; și, cu toate acestea, nu a fost primit de conducătorii lui Israel; atunci când alții urma să vină, luând înfățișarea caracterului lui Hristos, dar mânați de propria voință și căutând propria slavă, pe aceia urma să-i primească. Și pentru ce? Pentru că acela care caută slava sa apelează la dorința de înălțare proprie din alții. La asemenea chemări, iudeii ar fi răspuns. Ei urma să primească pe învățătorul fals pentru că le măgulea mândria prin aceea că aproba părerile și tradițiile cultivate de ei. Dar învățăturile lui Hristos nu se potriveau cu ideile lor. Ele erau spirituale și cereau sacrificarea eului; de aceea, nu voiau să le primească. Ei nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și pentru ei glasul Lui vorbind prin Hristos era glasul unui străin.

Nu se repetă și astăzi același lucru? Nu sunt mulți astăzi, până și conducătorii religioși, care își împietresc inima față de Duhul Sfânt și fac imposibilă recunoașterea glasului lui Dumnezeu? Nu leapădă ei Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ține tradiția lor?” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 212, 213, cap. 21, *Betesda și Sinedriul*.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 21 martie

1. **Ce autoritate și drepturi a declarat Hristos că are?**
2. **Ce relație a existat dintotdeauna între Isus și Tatăl?**
3. **Ce puteri dătătoare de viață posedă Isus?**
4. **Explicați versetul din Ioan 5:39.**
5. **Descrieți rezultatul faptului că națiunea Iudaică L-a respins pe Isus ca fiind Mesia.**

Isus hrănește mulțimea

Verset de memorat: „N-au nevoie să plece’, le-a răspuns Isus; ‚dați-le voi să mănânce.” (Matei 14:16).

Recomandare pentru studiu: *Mărturii pentru comunitate*, vol. 6, p. 341-348, *Cultura ospitalității*.

„Adesea ezităm, nevrând să dăm tot ce avem, temându-ne să cheltuim și să fim cheltuiți pentru alții. Dar Isus ne-a invitat: ‚Dați-le voi să mănânce’. Porunca Lui este o făgăduință și în spatele ei se găsește aceeași putere care a hrănit mulțimea de pe malul lacului.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 369, cap. 39: „Dați-le voi să mănânce”.

1. SUFLETE ÎNFOMETATE

Duminică 23 martie

a. În afară de ucenici, cine altcineva era cu Hristos când a traversat Marea Galileii înainte de Paște? Ioan 6:1, 2.

Ioan 6:1, 2: „După aceea, Isus S-a dus dincolo de Marea Galileii, numită Marea Tiberiadei. O mare gloată mergea după El, pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi.”

„Hristos Se retrăsese cu ucenicii Săi într-un loc liniștit, dar această ocazie rară de liniște a fost curând întreruptă. Ucenicii credeau că s-au retras într-un loc unde nu vor fi tulburați; dar, îndată ce mulțimea a simțit lipsa Învățătorului, a întreat: ‚Unde este?’ Câțiva observaseră direcția în care plecase Isus cu ucenicii. Mulți au plecat pe uscat, pe când alții au plecat după ei cu corabia. Paștele era aproape și, din locuri apropiate sau depărtate, grupe de pelerini în drumul lor către Ierusalim se adunau să-L vadă pe Isus. Au mai venit pe lângă ei și alții, până când s-au adunat la un loc cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. Înainte ca Isus să ajungă la țărm, o mare mulțime îl aștepta. Dar El a coborât fără să fie observat de ei și a rămas câțva timp la o parte cu ucenicii Lui.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 364, cap. 39: „Dați-le voi să mănânce”.

b. Descrieți condiția spirituală a mulțimii de oameni? Marcu 6:34.

Marcu 6:34: „Când a ieșit din corabie, Isus a văzut mult norod și I s-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-aveau păstor, și a început să-i învețe multe lucruri.”

a. Ce a observat Isus că avea nevoie mulțimea – și cum a folosit această oportunitate pentru a testa credința ucenicului Său, Filip? Ioan 6:3-6.

Ioan 6:3-6: „Isus S-a suit pe munte și ședea acolo cu ucenicii Săi. Paștele, praznicul iudeilor, erau aproape. Isus și-a ridicat ochii și a văzut că o mare gloată vine spre El. Și a zis lui Filip: «De unde avem să cumpărăm pâini ca să mănânce oamenii aceștia?» Spunea lucrul acesta ca să-l încerce, pentru că știa ce are de gând să facă.”

„De pe coasta muntelui, El a privit la mulțimea în mișcare și inima Lui s-a umplut de milă. Cu toate că era întrerupt și că l se răpea odihna, nu era lipsit de răbdare. Când S-a uitat la oamenii care veneau mereu, a văzut că acolo era o nevoie mai mare, care trebuia să fie luată în seamă. I S-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care nu aveau păstor. Părăsind locul Său retras, a găsit un loc potrivit de unde putea să le dea ajutor. Ei nu primiseră niciun ajutor de la preoți și conducători, dar de la Hristos porneau valuri de viață vindecătoare atunci când îi învăța pe oameni calea mântuirii. [...]

În ziua aceea, li s-a părut că cerul s-a coborât pe pământ și nici nu-și dădeau seama câtă vreme trecuse de când nu mai mâncaseră ceva.

În cele din urmă, ziua s-a sfârșit. Soarele cobora spre apus și, cu toate acestea, oamenii zăboveau. Isus lucrase toată ziua fără să mănânce sau să se odihnească. Era palid de oboseală și de foame, iar ucenicii L-au rugat să înceteze munca. Dar El nu Se putea retrage din mulțimea care se îmbulzea în jurul Lui. [...]

El, care arăta oamenilor calea pe care să-și câștige pacea și fericirea, era la fel de preocupat de nevoile lor vremelnice ca de cele spirituale. Oamenii erau oboșiți și slăbiți. Erau acolo mame cu copilași în brațe și copii mici, care se agățau de rochiile lor. Mulți stătuseră ore întregi în picioare. [...]

Mulți veniseră de departe și nu mâncaseră nimic de dimineața. În orașele și satele învecinate puteau să cumpere hrană. Dar Isus a zis: „Dați-le voi să mănânce” și, întorcându-se către Filip, a întrebat: „De unde avem să cumpărăm pâine ca să mănânce oamenii aceștia?” A spus lucrul acesta ca să încerce credința acestui ucenic.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 364, 365, cap. 39: „Dați-le voi să mănânce”.

b. Care a fost reacția lui Filip? Ioan 6:7.

Ioan 6:7: „Filip i-a răspuns: „Pâinile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de lei n-ar ajunge ca fiecare să capete puțin din ele.”

„Filip a privit spre marea aceea de capete și s-a gândit că era cu neputință să se procure hrană pentru a împlini nevoile unei asemenea mulțimi. El a răspuns că pâinile care s-ar fi putut lua cu două sute de dinari nici n-ar ajunge să împartă la fiecare câte puțin.” – *Ibid.*, p. 365.

a. Ce informație l-a oferit Andrei lui Isus – și ce le-a cerut mai apoi Domnul ucenicilor să facă? Ioan 6:8-10.

Ioan 6:8-10: „Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, l-a zis: ‚Este aici un băiețel care are cinci pâini de orz și doi pești, dar ce sunt acestea la atâția?’ Isus a zis: ‚Spuneți oamenilor să șadă jos.’ În locul acela era multă iarbă. Oamenii au șezut jos, în număr de aproape cinci mii.”

„Isus a întrebat ce s-ar fi putut găsi de mâncare la oameni. ‚Este aici un băiețel’, a zis Andrei, ‚care are cinci pâini de orz și doi pești; dar ce sunt acestea la atâția?’ Isus a cerut să fie aduse la El. Apoi le-a poruncit ucenicilor să așeze oamenii pe iarbă în cete de câte cincizeci sau o sută, pentru a ține ordine și pentru ca toți să fie martori la ceea ce urma El să facă.” – *Hristos, Lumina Lumii*, p. 365, cap. 39: „Dați-le voi să mănânce”.

b. Explicați pașii pe care i-a făcut Isus în multiplicarea mâncării – și ce învățături putem extrage din acest lucru. Matei 14:19; Marcu 6:37-41; Ioan 6:11.

Matei 14:19: „Apoi a poruncit noroadelor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâini și cei doi pești, și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor.”

Marcu 6:37-41: „ ‚Dați-le voi să mănânce’, le-a răspuns Isus. Dar ei l-au zis: ‚Oare să ne ducem să cumpărăm pâini de două sute de lei și să le dăm să mănânce?’ Și El i-a întrebat: ‚Câte pâini aveți? Duceți-vă de vedeți.’ S-au dus de au văzut câte pâini au și au răspuns: ‚Cinci și doi pești.’ Atunci le-a poruncit să-i așeze pe toți, cete-cete, pe iarba verde. Și au șezut jos în cete de câte o sută și de câte cincizeci. El a luat cele cinci pâini și cei doi pești. Și-a ridicat ochii spre cer și a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă norodului. Asemenea și cei doi pești, i-a împărțit la toți.”

Ioan 6:11: „Isus a luat pâinile, a mulțumit lui Dumnezeu, le-a împărțit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărțit celor ce ședeau jos; de asemenea, le-a dat și din pești cât au voit.”

„Isus nu a căutat să-i atragă pe oameni la Sine satisfăcându-le dorința după lux. Pentru acea mare mulțime, obosită și înfometată în urma unei zile lungi și pline de emoții, hrana cea simplă a constituit o asigurare atât a puterii Sale, cât și a delicatei Sale purtări de grijă față de ei, în nevoile obișnuite ale vieții. Mântuitorul nu le-a fâgăduit urmașilor Săi articolele de lux ale lumii; soarta lor poate sta sub semnul sărăciei; însă cuvântul Său stă drept cheazășie că nevoia lor va fi satisfăcută, iar El a promis ceva mai bun decât binele pământesc — mângâierea constantă a propriei Sale prezențe.” – *Divina Vindecare*, p. 47, *Cele cinci pâini de orz au hrănit mulțimea*.

„În acest miracol, Hristos a primit de la Tatăl; El a dat ucenicilor, ucenicii oamenilor, iar oamenii, unii altora. Tot astfel, toți care sunt uniți cu Hristos vor primi de la El pâinea vieții și o vor da și altora. Ucenicii Săi sunt mijloacele hotărâte de comunicare între Hristos și popor.” – Ibid., p. 49.

**c. Despre ce lecție de adevărată slujire ni se amintește aici?
Isaia 61:6.**

Isaia 61:6: „Dar voi vă veți numi preoți ai Domnului și veți fi numiți slujitori ai Dumnezeului nostru, veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți făli cu fala lor.”

„Ucenicii au adus la Isus tot ce aveau; însă El nu i-a poftit să mănânce. El i-a îndemnat să slujească poporului. Mâncarea s-a înmulțit în mâinile Lui, iar mâinile ucenicilor, care se îndreptau către Hristos, nu rămâneau niciodată goale. Mica provizie era suficientă pentru toți. Când mulțimea s-a săturat, au mâncat și ucenicii împreună cu Isus din hrana prețioasă oferită de cer.” – Ibid.

4. FRUMUSEȚEA ÎMPĂRȚIRII CU ALȚII

Miercuri 26 martie

a. Ce ar trebui să învățăm din instrucțiunea specifică dată de Isus după hrănirea mulțimii? Ioan 6:12, 13.

Ioan 6:12, 13: „După ce s-au săturat, Isus a zis ucenicilor Săi: ‚Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.’ Le-au adunat deci și au umplut douăsprezece coșuri cu firimiturile care rămăseseră din cele cinci pâini de orz, după ce mâncaseră toți.”

„Când s-au adunat coșurile cu firimituri, oamenii s-au gândit la prietenii lor de acasă. Doreau ca și ei să aibă parte de pâinea binecuvântată de Hristos. Conținutul coșurilor a fost împărțit aceluia din mulțime care doreau, și ei l-au dus prin toate satele din jur.” – Hristos, Lumina Lumii, p. 365, cap. 39: „Dați-le voi să mănânce”.

„Isus le-a zis ucenicilor Săi: ‚Strângeți firimiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic.’ (Ioan 6:12). Aceste cuvinte însemnau mai mult decât a pune alimentele în coșuri. Lecția era dublă. Nimic nu trebuie irosit. Nu trebuie să lăsăm să se piardă nici un avantaj vremelnic. Nu ar trebui să neglijăm nimic din ceea ce ar putea sluji spre folosul unei ființe omenești. Să fie strâns tot ceea ce va acoperi din necesitățile celor flămânzi de pe pământ. Cu aceeași grijă trebuie să teaurizăm pâinea venită din cer, pentru a satisface nevoile sufletului. Trebuie să trăim prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie pierdut nimic din ceea ce a spus Dumnezeu. Nu trebuie să neglijăm nici măcar un singur cuvânt de care se leagă mântuirea noastră veșnică. Nici un cuvânt nu trebuie să cadă nefolositor pe pământ.” – Divina vindecare, p. 48, Cele cinci pâini de orz au hrănit mulțimea.

b. Chiar și când pare incomod sau imposibil, ce calitate creștină suntem invitați să avem? Isaia 58:6-8; 1 Petru 4:9.

Isaia 58:6-8: „Iată postul plăcut Mie: dezleagă lanțurile răutății, deznoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug; împarte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l și nu întoarce spatele semenului tău! Atunci lumina ta va răsări ca zorile și vindecarea ta va încolți repede; neprihănirea ta îți va merge înaintea și slava Domnului te va însoți.”

1 Petru 4:9: „Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.”

„În orice stare de urgență, trebuie să căutăm ajutor de la Cel care are la îndemână resurse infinite. [...]

Cât de ades ni se descurajează inimile când vedem nevoile celor săraci, celor neștiutori, celor bolnavi! Noi întrebăm: „Ce pot face resursele noastre limitate și puțină noastră tărie pentru a acoperi aceste nevoi teribile? N-ar fi mai bine să așteptăm ca altcineva, cu o pricepere mai mare, să conducă lucrarea sau vreo organizație să se ocupe de ea?” Hristos spune: „Dați-le voi să mănânce”. Folosiți mijloacele, timpul și priceperea pe care le aveți. Aduceți-vă pâinile de orz la Isus.

Deși resursele voastre pot fi insuficiente pentru a hrăni mii, ele pot fi îndeajuns pentru a hrăni o persoană. În mâna lui Hristos, ele pot hrăni pe mulți. Asemenea ucenicilor, dați ceea ce aveți. Hristos va înmulți darul. El va răsplăti simpla și sincera noastră nădejde pe care ne-o punem în El. Ceea ce nu pare să fie decât un ajutor sărac se va dovedi o masă îmbelșugată.” – Ibid., p. 49, 50.

5. CREATORUL ȘI PURTĂTORUL NOSTRU DE GRIJĂ

Joi 27 martie

a. De ce caracteristică minunată a lui Dumnezeu trebuie să nu uităm niciodată? Psalmi 37:25, 26; Filipeni 4:19.

Psalmii 37:25, 26: „Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea. Ci el totdeauna este milos și dă cu împrumut, și urmașii lui sunt binecuvântați.”

Filipeni 4:19: „Și Dumnezeul meu Se va îngriji de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos”(engl. KJV).

„Harul lui Dumnezeu căzut peste bucățița mică o face să fie îndestulătoare. Mâna lui Dumnezeu o poate înmulți însutit. Din resursele Sale poate întinde o masă în pustie. Prin atingerea mâinii Sale poate mări proviziile sărăcicioase și să le facă îndestulătoare pentru toți. Puterea Lui a fost aceea care a înmulțit pâinile și spicele în mâinile fiilor prorocilor. [...]

Când Isus a poruncit ucenicilor să dea mulțimii să mănânce, ei au răspuns: „N-avem decât cinci pâini și doi pești; afară numai dacă ne vom duce noi înșine să cumpărăm merinde pentru tot norodul acesta”. (Luca 9:13). Ce este aceasta pentru atât de mulți?

Învățătura este pentru copiii lui Dumnezeu din toate veacurile. Când Domnul dă o lucrare de făcut, oamenii să nu stea și să se întrebe cât de rezonabilă este porunca sau care va fi rezultatul probabil al eforturilor lor de a asculta. Hrana din mâna lor poate părea puțină pentru nevoile ce trebuie împlinite, dar în mâinile Domnului se va dovedi mai mult decât îndestulătoare. [...]

Aceasta este marea nevoie a bisericii de astăzi — o înțelegere deplină a legăturii lui Dumnezeu cu aceia pe care i-a răscumpărat prin darul Fiului Său, o credință mai mare în înaintarea cauzei Sale pe pământ. Nimeni să nu piardă timp deplângând sărăcia mijloacelor lor văzute. Aparența exterioară poate fi nepromițătoare, dar puterea și încrederea în Dumnezeu vor spori mijloacele. El va înmulți darul adus cu mulțumire și rugăciune pentru binecuvântarea din partea Sa, așa cum a înmulțit hrana dată fiilor profeților și mulțimii obosite.” — *Profeți și Regi*, p. 241-243, cap. 19: *Un proroc al păcii*.

ÎNTREBĂRI PENTRU REVIZUIRE PERSONALĂ

Vineri 28 martie

1. **Descrieți atitudinea poporului care asculta cuvintele lui Hristos.**
2. **Cum le-a satisfăcut Domnul nevoile fizice?**
3. **Ce învățăm din modul în care Hristos a păstrat mulțimea în ordine?**
4. **Ce ar trebui să ne amintim când ni se spune „Dați-le voi să mănânce”?**
5. **Descrieți momente când providența lui Dumnezeu pentru voi a fost în mod special remarcabilă.**

Sugestii pentru ora de studiu din Sabat, după amiază:
Istoria Faptelor Apostolilor

Ianuarie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 4 – cap. 13: Zile de pregătire
- 11 – cap. 14: În căutarea adevărului - prima parte
- 18 – cap. 14: În căutarea adevărului - a doua parte
- 25 – cap. 15: Liberat din închisoare - prima parte

Februarie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 1 – cap. 15: Liberat din închisoare - a doua parte
- 8 – cap. 16: Solia Evangheliei în Antiohia - prima parte
- 15 – cap. 16: Solia Evangheliei în Antiohia - a doua parte
- 22 – cap. 17: Soli ai Evangheliei

Martie – Istoria Faptelor Apostolilor

- 1 – cap. 18: Predicarea printre păgâni - prima parte
- 8 – cap. 18: Predicarea printre păgâni - a doua parte
- 15 – cap. 19: Iudei și neamuri - prima parte
- 22 – cap. 19: Iudei și neamuri - a doua parte
- 29 – cap. 20: Proslăvirea crucii

Apusul soarelui pentru diferite zone ale țării:

IANUARIE

- 3. B: 16:49; CT: 16:39; IS: 16:33; SV: 16:36; MS: 16:47; CJ: 16:50; SM: 16:49; AR: 17:01
- 10. B: 16:56; CT: 16:47; IS: 16:41; SV: 16:44; MS: 16:54; CJ: 16:58; SM: 16:57; AR: 17:09
- 17. B: 17:05; CT: 16:55; IS: 16:50; SV: 16:53; MS: 17:04; CJ: 17:07; SM: 17:07; AR: 17:18
- 24. B: 17:14; CT: 17:04; IS: 17:00; SV: 17:04; MS: 17:13; CJ: 17:17; SM: 17:17; AR: 17:28
- 31 B: 17:25; CT: 17:14; IS: 17:11; SV: 17:14; MS: 17:24; CJ: 17:28; SM: 17:28; AR: 17:38

FEBRUARIE

- 7. B: 17:33; CT: 17:24; IS: 17:21; SV: 17:26; MS: 17:35; CJ: 17:38; SM: 17:39; AR: 17:49
- 14. B: 17:43; CT: 17:33; IS: 17:32; SV: 17:37; MS: 17:45; CJ: 17:49; SM: 17:50; AR: 17:59
- 21. B: 17:53; CT: 17:43; IS: 17:43; SV: 17:48; MS: 17:56; CJ: 17:59; SM: 18:01; AR: 18:10
- 28. B: 18:02; CT: 17:52; IS: 17:53; SV: 17:58; MS: 18:06; CJ: 18:10; SM: 18:12; AR: 18:20

MARTIE

- 7. B: 18:11; CT: 18:01; IS: 18:04; SV: 18:09; MS: 18:16; CJ: 18:20; SM: 18:22; AR: 18:30
- 14. B: 18:20; CT: 18:10; IS: 18:14; SV: 18:19; MS: 18:26; CJ: 18:30; SM: 18:33; AR: 18:39
- 21. B: 18:29; CT: 18:19; IS: 18:24; SV: 18:29; MS: 18:35; CJ: 18:40; SM: 18:43; AR: 18:49
- 28. B: 18:38; CT: 18:28; IS: 18:34; SV: 18:39; MS: 18:45; CJ: 18:49; SM: 18:53; AR: 18:58

Darul Sabatului Întâi

Sabat, 4 Ianuarie

Centru medical și educațional - Paraguay -

Darurile tale generoase vor reinvia
sănătatea și credința multora (pag. 4)

Sabat, 1 Februarie

Ajutor Mondial în caz de dezastre

Acest dar oferă asistență persoanelor
din zonele afectate prin
dezastre, boli, moarte etc. (p. 29)

Sabat, 1 Martie

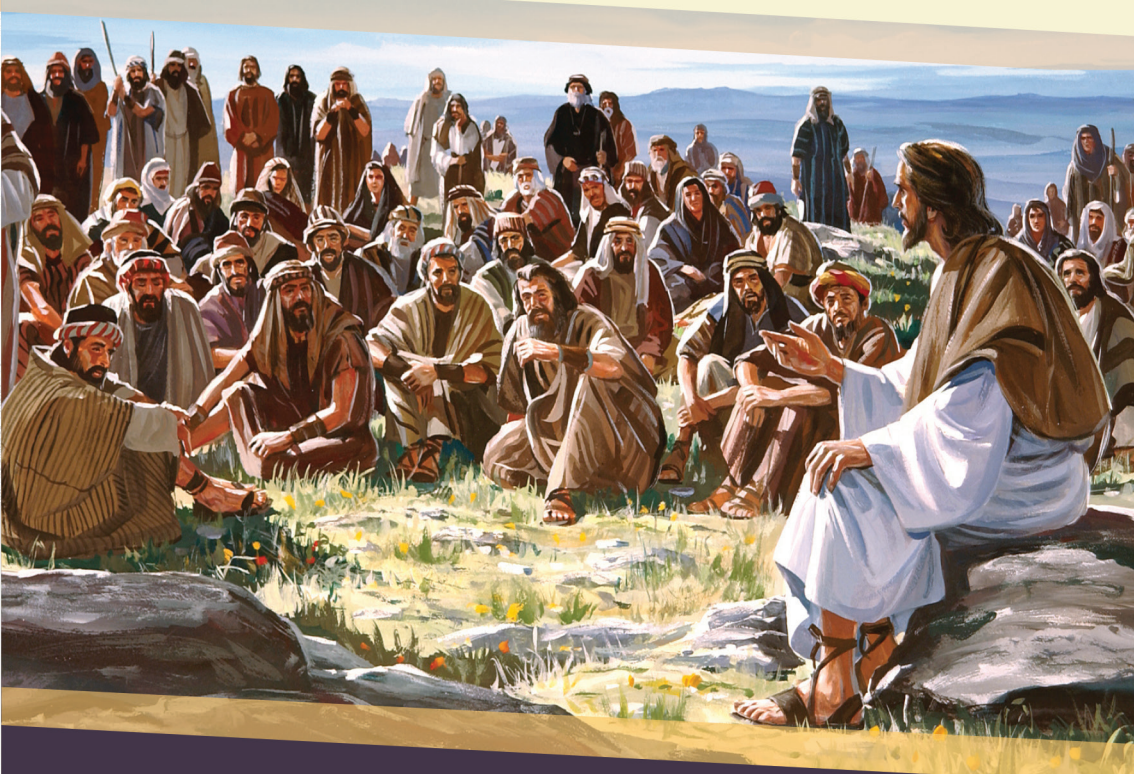
Centrul educațional în România

Ajută la finalizarea construcției
unui nou centru de educație timpu-
rie pentru copii. (p. 53)

2025
IAN. - MAR.

Vol. 101, Nr. 1

Lecții Biblice pentru Sabat
Secțiunea Adulți

PRIMA PARTE

Evanghelia **după Ioan**

Iubitul ucenic Îl introduce pe Isus Hristos, eternul Fiu
al lui Dumnezeu și antidotul divin al păcatului întregii lumi